

ZBORI

1905 1930

REVIJA · NOVE
ZBOROVSKÉ · GLASBE

UREJUJE

ZORKO PRELOVEC

1930

LETNIK VI · ŠTEV. 1

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA

USTANOVljena
LETA 1889

(GRADSKA ŠTEDIONICA)

LJUBLJANA

Prešernova ulica šte. 3

USTANOVljena
LETA 1889

Telefon št. 2016

Poštna hranilnica račun šte. 10.533

Telefon št. 2016

Stanje vložnega denarja nad 400 milijonov dinarjev.

Sprejema vloge na hranilne knjižice kakor tudi na tekoči račun, in sicer proti najugodnejšemu obrestovanju. Hranilnica plačuje zlasti za vloge proti dogovorjeni odpovedi v tekočem računu najvišje možne obresti.

Jamstvo za vse vloge in obresti, tudi tekočega računa, je večje kot kjerkoli drugod, ker jamči zanje poleg lastnega hranilničnega premoženja še mesto Ljubljana z vsem premoženjem ter davčno močjo. Vprav radi tega nalagajo pri njej sodišča denar nedoletnih, župnijski uradi cerkveni in občine občinski denar.

**Naši rojaki v Ameriki nalagajo svoje prihranke največ
v naši hranilnici, ker je denar tu
popolnoma varen.**

„ZBORI“

PEVSKO DRUŠTVO
„LJUBLJANSKI ZVON“ V LJUBLJANI

revija nove zborovske glasbe. Izhaja šesto leto. Letniki 1926, 1927, 1928 in 1929 se dobe vezani po Din 80.—, nevezani po Din 50.—. Naročnina za Jugoslavijo v letu 1930. **Din 50.—**. Partiture vseh v „ZBORIH“ priobčenih skladb so pri upravi lista naprodaj po 1 dinar za 2 strani.

„ZBORI“

PJEVAČKO DRUŠTVO
„LJUBLJANSKI ZVON“ u LJUBLJANI

revija nove horske glasbe. Izlazi šestu godinu. Godišnjaci 1926, 1927, 1928, i 1929 dobe se vezenl po Din 80.— nevezeni po Din 50.—. Pret-plata za Jugoslaviju za godinu 1930 **Din 50.—**. Partiture sviju u „ZBOROVIMA“ priopćenih kom-pozicija su u prodaji kod uprave lista uz cijenu Din 1.— za 2 stranici.

Naši javnosti!

Pevsko društvo «Ljubljanski Zvon» praznuje letos petindvajsetletnico svojega obstoja. Iz skromnih početkov se je društvo razvilo v pomemben kulturno-naroden faktor za povzdigo pevske umetnosti. Z vnetim in smotrenim delom je pomagalo k duhovnemu zblizanju jugoslovanskih plemen, zlasti še z obiskom Beograda v politično nevarnem letu 1910., s svojo založniško produkcijo in z dolgo vrsto koncertnih nastopov po ožji in širši domovini.

Tudi poteče letos 20 let, odkar je pevovodja in artistični vodja «Ljubljanskega Zvona» popularni slovenski skladatelj, urednik «Zborov», g. ZORKO PRELOVEC, čigar ime je tesno spojeno z razvojem in napredkom «Ljubljanskega Zvona».

«Ljubljanski Zvon» namerava proslaviti svoj jubilej z dvema koncertoma; na sporedu bodo nove, še neizvajane slovenske zborovske skladbe, ki jih je društvo večinoma samo založilo in izdalo. Prvi koncert, ki je namenjen mladini vseh ljubljanskih šol, se bo vršil dne 23. marca 1930. dopoldne v Unionu, drugi, SLAVNOSTNI KONCERT, pa dne 24. marca 1930. zvečer istotam. Ob tej priliki izide tudi jubilejna slavnostna številka društvene glasbene revije «Zbori», ki letos že šesto leto prinaša nove zborovske skladbe novejšje dobe in glasbeno-književne dokumente minulega in sedanjega časa.

«Ljubljanski Zvon» je poleg svojega koncertnega in založniškega delovanja vedno požrtvovalno sodeloval pri vseh prireditvah narodnih in dobrodelnih društev, zato bodi častna dolžnost naše javnosti, da poseti njegov slavnostni koncert in da ob jubileju moralno in gmotno podpre glasbeno založništvo društva, zlasti glasbeni list «Zbori», in jim tako zagotovi njih bodočnost.

Petindvajsetletnica «Ljubljanskega Zvona» bodi praznik naše pesmi!

Pevke in pevci «Ljubljanskega Zvona» kakor tudi njegov idealni pevovodja so svojo dolžnost v prosep te pesmi častno vršili in le naklonjenost javnosti bo pokazala, bo li mogoče uspešno vršiti jo tudi vnaprej.

V Ljubljani, dne 1. marca 1930.

Inž. Dušan Sernek

ban dravske banovine

General Sava Tripković

komandant dravske divizije

Dr. Anton Bonaventura Jeglič

knezoškof

Franja dr. Tavčarjeva

častna dvorna dama

Gabrijela Sernčeva

banova soproga

Dr. Albert Kramer

bivši minister

Dr. Dinko Puc

ljubljski župan

Dr. Niko Zupanič

bivši minister

Maša Gromova

Marija Trnkoczyjeva

kumica društvene zastave

Mira Engelmanova

Evgen Jarc

Jerica Zemljanova

Danilo Šaplja

Anton Jug

Dr. Anton Švigelj

Rasto Pustoslemšek

Julij Betetto

Ivan Tavčar

Rudolf Est

Silvan Pečenko

za pevski zbor Glasbene Matice

Ivan Hladnik

za pevsko društvo «Slavec»

Avgust Ludvig

za Nar. glasb. žel. društvo «Sloga»

Rado Šturm

za glasbeno društvo «Ljubljana»

Anton Lokar

za pevsko društvo «Krakovo-Trnovo»

GLASBENO KNJIŽEVNA PRILOGA

Izhaja vsak drugi mesec

Urejuje Zorko Prelovec, upravlja Joško Jamnik, izdaja in zalaga pevsko društvo «Ljubljanski Zvon», tiska Delniška tiskarna, d. d. v Ljubljani (predstavnik Miroslav Ambrožič), vsi v Ljubljani / Naročnina na «Zbore»: za kraljevino

Jugoslavijo 50 Din, za Italijo 25 lir, za Češkoslovaško 30 Kč, za Ameriko poldrug dolar / Ponatis člankov dovoljen le z navedbo vira

Mirko Kunčič:

Fantova

O, da je roža
moje srcé!
Sladko dehtela
bi le za té.
Mene ne ljubiš —
rožo ljubila bi,
z ustnimi mehкими
jo poljubila bi...

O, da so zvezde
moje oči!
Bdele nad tabo
bi vse noči.
V urah samotnih
vanje bi zrla —
duša bi moja
od sladkih sanj mrla...

Mirko Kunčič:

K slovesu

Le še enkrat, poslednjikrat,
objamem naj te za slovo,
s pogledom, polnim žalosti
pogledam v rosno ti oko — —

Mladost beži
kot sen sladak,
kot pozni cvet
zatone v mrak.
Ah, vsa prelest,
ves slaj davnin
bo jek grobov
in zmot spomin — —

Le še enkrat, poslednjikrat,
poljub naj naju združi vroč
in v sen zaziblje spev grenak:
vse je minilo, vse je proč...

Dr. Jos. Mantuani (Ljubljana):

O slovenski operi

(Nadaljevanje.)

II.

Duševno gibanje v Sloveniji, t. j. v deželah, ki so jih bili poselili Slovenci, je bilo, posebno ako mislimo na Ljubljano, dokaj razvito in resno, četudi ne ravno narodno v modernem smislu. Za to sta skrbeli dve udruženji v naši prestolici bivše Kranjske: «Academia operosorum» (akademija delavnih mož) in «Academia philo-harmonicorum» (akademija ljubiteljev harmonij). V obeh so bili združeni najboljši zastopniki svojih strok: v prvi znanstveniki in literati sploh, v drugi glasbeniki. V teh dveh udruženjih je imela stara Ljubljana od l. 1701. žarišče znanstvenosti na eni, a žarišče glasbene

umetnosti — od l. 1702. — na drugi strani. Ako premotrimo spise, ki jih je rodila academia operosorum na znanstvenem poprišču v teku 18. stoletja, vidimo, da so se člani zanimali za vsa vprašanja, posebno za bogoslovna, zgodovinska, modroslovna, zdravilska, kmetiška in pravoslovna. Delovanje filharmonične družbe dokazuje, da je bilo članstvo usmerjeno samo na praktično proizvajanje skladb. V cerkvi je sodelovala pri večjih prireditvah, pri serenadah, podoknicah, v koncertih — v kolikor je mogoče govoriti o njih v tedanjih razmerah — in posebno pri domačih izvajanjih. In pri tem so bili filharmoniki vselej na vrhuncu; izvajali so tudi takrat najmodernejše skladbe. Ljubljana sploh ni zaostajala za drugimi, tudi veliko pomembnejšimi mesti, kakor so bili n. pr. Gradec, Dunaj, Innsbruck, Milan, Benetke i. dr. V živeje in neposredne stike je prišla Ljubljana z novejšo produkcijo 18. stoletja po potujočih virtuozi in gledaliških družbah. Tako se nam ni čuditi, da so se muzikalno naobraženi posamezniki začeli udeleževati tudi aktivno, bodi kot skladatelji, bodi kot izvajalci. Bili so večinoma iz plemiških ali pa iz patricijskih rodbin, kakor n. pr. Caharija pl. Garzarolli, baron Anton Codelli, Vaclav grof Gallenberg, posebno pa Franc Pollini, Ljubljančan, učence Mozartov in pozneje Zingarellijev, ki je služil muziki kot pevec, skladatelj, pianist in violinist ter se vsepovsod odlikoval. Mozart mu je posvetil violinski rondo, Bellini svojo opero «Sonnambulo»; sam je zapustil okrog 60 skladb, med temi opero «La cassetta». Kakor ti mimogrede omenjeni Kranjci, so stremili tudi drugi njihovi sodobniki iz naših krajev po izpopolnitvi v glasbi, literaturi in likovnih umetnostih. Temu stremljenju se imamo zahvaliti za prve korake našega jezika v javnost novejša doba. Kar je storila doba reformacije in kar je še vzdrževalo razdobje protireformacije, je — kar se tiče našega jezika — v 18. stoletju močno zadremalo. Splošno omiko pa so prejemale prednamci iz francoskega enciklopedizma s posredovanjem italijanskih in nemških faktorij.

Pa še nekaj: tudi kult individualizma, patriotizem v odgoji ter poganski mitologizem na eni, krščanski pietizem na drugi strani — vse to je prihajalo med naše prednike po isti poti. In tako se nam predstavi kot pojav vseh teh sodelujočih sil, o. Janez Damaščan od imena Marije Dev, mož povprečne omike svoje dobe, ki pa je bila izpopolnjena s posebno vitico smisla za slovenski jezik. Na tem plodišču je vzklilo besedilo za prvo slovensko opero z naslovom «Belin». Stopilo je nesigurno na življenjsko pot, stopicalo, oprijemajoč se dveh vodnikov: tu klasične mitologije, tam zrelega italijan-

skega pesnika Petra Metastasijsa⁴. Ta je bil pridivorni pesnik na Dunaju in je spesnil 28 besedil (libretov) za muzikalne drame, 50 manjših dramatičnih komadov (feste teatrali, azioni teatrali, componimenti drammatici), oratorije in še druge, vse za uglasbitev. Med temi je več pesnitev, ki proslavljajo člane habsburške vladarske obitelji. Izvajale so se ob raznih prilikah, n. pr. ob rojstnih dnevih, ob godovih, porokah, povratkih s potovanja in sličnih prilikah. Takih panegiričnih komadov, ki so jih izvajali tudi člani vladarske obitelji in visoki plemiči, ima Metastasio več, tudi na čast nadvojvodi Josipu, poznejšemu cesarju Josipu II. Take komadiče je v duhu svoje dobe zastiral z zaveso alegorije, ki je ni bilo vedno lahko razumeti. Imel je za to svoje razloge. Ena izmed teh Metastasijskih dramatičnih pesnitev je podnela bosonogega avguština Deva v Ljubljani v dvojnem pogledu. Vzbudila mu je idejo, da proslavi Josipa (II.), kot člana habsburške vladarske obitelji, in mu je tudi služila kot vzorec za obliko.

Katero delo Metastasijsjevo je to bilo, ni dognano; morebiti se je Dev opiral i na več pesnitev. V to svrhu je treba še globljih študij. Morebiti bo imela kot vzorec «festa» z naslovom: «Tributo di rispetto e d'amore» (Poklonitev spoštljivosti in ljubezni) prvo vlogo. Raziskavanje bo dognalo morebiti tudi, v kateri namen je Metastasio spesnil to «Poklonitev» in s tem tudi, kdaj je nastala.

Devovo slovensko besedilo «operete Belin» je moralo nastati vsekako prej, nego je zasedel nadvojvoda Josip cesarski prestol kot Josip II. Kajti Devovo delo je bilo l. 1780. že uglasbeno in v «Pisanicah» natisnjeno⁵. Ker pa je cesarica Marija Terezija umrla šele 29. novembra 1780. leta, je dospel Josip II. šele s tem dnem na prestol. Da bi bil torej Dev spesnil v proslavo tega dogodka svojega «Belina», ga dal uglasbiti in besedilo natisniti — vse pred koncem l. 1780. —, to pri tedanjih razmerah ni mogoče. «Opereta» je torej morala biti gotova prej; kdaj, bo treba šele dognati in s tem se bo dal morebiti določiti tudi povod, ki je potisnil Devu pero v roko.

Rekel sem, da je bil «Belin» že uglasben, preden so natisnili besedilo. Dokaz za to trditev imamo v nadpisih posameznih delov. Prva pesmica («Vozimo sestrice») je označena kot «Aria». Nato sledi pri drugi («Peršle smo srečne») «Recitativnu»; pri tretji («Svitlu sonce! Žarje tvoje») zopet «Aria», pri četrti («Al oh! oh! sestrice!») «Recitativnu», pri peti (ki je prva v drugem nastopju): («Ste stekle! Pezdliške!») je zopet «Recitativnu»; pri šesti («Ha! Burja je mož!») «Aria»; pri sedmi («Ha, sèm lezejo spet») je «Recitativnu». Zdi se mi, da je označba načina, kako naj se izvaja dialog med Burjo in «nimfami» vsaj na dveh naslednjih mestih pomotoma izostala. Pri osmi («Skup tedej megle se izjidite») je spet «Recitativnu», dočim naj se pojo tri kitice devete točke («Trinog, tolkajn moreš») «Arioznu». Deseta točka («Tebe mi molemo») je «Chor»; to je edini zbor te opere in ta je ženski. Enajsta točka (t. j. prva

III. «nastopja»: «Po hudem vremenu») je spet «Recitativnu» izvajati, istotako dvanaajsta, dočim sta trinajsta in štirinajsta (ta je poslednja) spet označeni z «Aria». Da bi bil libretist vnaprej predpisaval glasbeniku, katera kompozitorska sredstva naj uporabi, to se ne da misliti. Da so se ravnali libretisti po željah skladateljev, to je bilo navadno; vsaj je prišlo besedilo tem potom do večjega učinka; a narobe — to so bile i z j e m e pri zelo muzikaličnih libretistih, ki so tudi sami glasbeno snovali, kakor n. pr. prav Metastasio; a tudi pri teh le v posameznih slučajih.

S tem, da imamo označene načine in oblike za predavanje, nam je dana tudi možnost, da si predstavimo pravilno ta umotvorček; kar pogrešamo, si moremo dopolniti v duhu. Kratak instrumentalen uvod — najbrže «sinfonia» ali «sonata» — je otvoril igro. Imeli so sicer v oni dobi tudi že «uverturo», to pa le za večje opere. Takoj potem je prišla «aria», t. j. samospjev večjega muzikaličnega obsega s spremljavo glasbil. V «Belinu» nam ni pričakovati, oziroma domnevati velikih koloraturnih ali ponavljavnih arij, ker so opero izvajali slovenski diletantje, ki niso zmogli bravuroznih težav, s kakršnimi so se ponašali italijanski pevci. —

Značilna za opero «Belin» je množica «recitativov», to so pevsko-pripovedujoča mesta, ki se ozirajo pretežno na besedo, na njen jezikovni podarek in označujejo njeno mesto v stavku s tem, da jo muzikalično dvigajo ali pa stavijo v ozadje, kakor zahteva smisel reka; napev poteka torej precej enakomerno. Takih recitativnih mest imamo v «Belinu» sedem; vsi so dokaj obsežni v primeru s celotno opero.

Eno samo mesto (3 kitice po 8 stihov) se je pelo «ariozno», to se pravi, z izrazito, a preprosto melodijo, torej kakor navadna pesmica, samo da napev ni delan tematično. Arioznost stoji torej med recitativom in arijo, ali, ako hočete, je zalet od recitativa do arije, katere pa ne doseže. Ariozni del sledi v našem «Belinu» — popolnoma pravilno po načelih one dobe — recitativu; kajti «arioso» ima svoje mesto ali sredi v recitativu, ali pa ga zaključuje.

Kakor sem že omenil mimogredé, vključuje «Belin» en sam — ženski — zborček: eno kitico, obsegajočo šest stihov.

Iz vsega se torej vidi, da je bilo to dramatično-muzikalno delo 1.) namenjeno slovenski javnosti in 2.) da je imel skladatelj pred očmi izvajalske sile, ki so bile še neizvežbane v dramatični glasbi in jim ni naprtil zadač presegajočih njihove moči.

Kdo je bil pa ta ozirni komponist? To je bil ljudskošolski učitelj, Jakob Zupan. Bil je vsekako Kranjec, domnevno celo iz kamniškega okraja. Do danes pa se ni še posrečilo izslediti njegov rojstni kraj in datum njegovega rojstva. Ako se opiramo na edini tozadevni in avtentični podatek, določimo približno rojstno leto. V župni matici mestne župnije v Kamniku je zabeležen smrtni datum Zupanov:⁶

⁴ Sterb-Register der Haupt- und Stadt-Pfarr Stein 1784. do 1812. — Knjiga ni niti foliirana, niti paginirana. — Ostale življenjske podatke je priobčil Ljudevit Stiasny v svoji monografiji: Kamnik. Zemljepisno-zgodovinski opis. Ljubljana, 1894., str. 161 do 170. — Pregledovanje župnih matric v Kamniku mi je omogočil in mi bil tudi na roko preč. g. kanonik Ivan Lavrenčič, dekan in mestni župnik kamniški; izreklam mi za to podporo svojo iskreno zahvalo. — V Komendi je pregledal krstne knjige že L. Stiasny. Iskanje nadaljujem.

⁵ Metastasijsjevo pravo ime je bilo: Pietro Antonio Domenico Bonaventura Trapassi; a ta priimek je pogrčil. Živel je od l. 1698. do 1782.

⁶ Domnevam, da je čitateljem «Zborov» znano besedilo Devovega «Belina», če že ne iz «Pisanic», pa vsaj iz ponatisa v «Slovenski Taliji» (1868), ali pa iz šolskih let.

Jahr, Monat und Tag	Stadt, Markt oder Dorf	Haus- No.	Name des Ver- storbenen	Re- ligion		Ge- schlecht		Lebensjahre	Krankheit und Todesart
				katho- lisch	Protes- tant	männ- lich	weib- lich		
1810									
den 11 ten April	Schutt	42	Herr Jakob Suppan ehemaliger Schulmeister durch 48 Jahre in Stein	1	—	1	—	77	Senectus ipfa est etc. ajeбат ipfe Thomas Jeschenitscher m. p. Kaplan.

Ako je letno število njegovega življenja pravilno označeno, tedaj bi bil moral biti rojen l. 1733. ali pa 1734. Vsekako ni zagledal luči sveta v Kamniku samem. Pregledal sem tamošnje krstne matice od l. 1729. do 1736., a brez uspeha; v Kamniku samem ni nobene družine Zupan (Supan, Suppan, Shuppan), ki bi se ji bili rodili otroci v označeni dobi. Pač je neki Gregor Suppan (ali tudi Shuppan ga pišejo) v Godiču; temu so se rodili med l. 1730. do 1735. trije otroci, a same deklice. —

Zupan je bil glasbeno naobražen. Zložil je tudi več latinskih instrumentiranih maš, na katerih partiturah je bil zapisan kot skladatelj. — V Kamniku samem je bil organist pri mestni župni cerkvi. Vodil je tudi glasbene prireditve kamniškega Cecilijinega društva, ki je gojilo umetno cerkveno pa tudi svetno glasbo in se je imenovalo: «Accademische Confoederation Stae. Caeciliae». Vsaj po enkrat na mesec so izvajali instrumentalno mašo z liturgijo zvezano v cerkvi. Po vsem tem je bil torej Zupan za ono dobo res mož, ki je bil zmožen komponirati opero tako malega obsega, kakor je bil Devov «Belin». —

Delo Devovo in Zupanovo se po naši literaturi različno naziva: sedaj «opera», sedaj «opereta». Kaj je absolutno pravilno? Dev sam je imenuje v «Pisanicah» opereto. Po takratnem pojmovanju je to nedvomno pravilno nazivanje. Izraz «opereta» velja za opere, katerih izvajanje ne traja dolgo. To bi bilo torej pri «Belinu» na mestu. Vsekako pa vsebuje v tem slučaju označba «opereta» vendar pojem opere, četudi le male. Drugi pomen izraza «opereta» je ta, da si predstavljamo glasbeno-dramatično delo komične ali vsaj vedre vsebine, ali pa spevoigro, v katerih se menjavata petje in dialog, ki se pa le govori. A pri izvajanju «Belina» se poje vse in vsebina ni ravno komična. Zato bo pravilno, da nazivamo «Belina» opero. (Nadaljevanje sledi.)

Ludovik Zepič (Ljubljana):

O turneji pevskega zbora Glasbene Matice po Franciji

V svojem stremljenju, da seznanj z našo pesmijo tudi inozemstvo, je napravila Glasbena Matica v Ljubljani zopet uspešen korak naprej. Uspeh njene češke in poljske turneje ji je dal poguma, da ponese našo pesem tudi v Francijo.

Francosko turnejo je pričela s koncertom v Nancyju dne 26. novembra 1929., zaključila pa v Švici dne 10. decembra 1929. s koncertom v Ženevi.

Na sporedu so bile te-le pesmi: Gallus: Laus et perennis gloria, Ave Marija; Lajovic: Bolest kovač, Lan, Zeleni Jurij, Napitnica; Gotovac: Jadovanka za teletom; Stolcer-Slavenski: Molitva dobrim očima; Adamič: Komarjeva ženitev, Lepa Jana, Mlad junak;

B. Ipavic: Ilirija oživljena; Mokranjac: Rukovet sa Kosova, ki se začne z «Džanum, na sred selo»; Dr. Schwab: Zdrava Marija; Hatze: Čergo moja čergice; Andel: Igra kolo; Hubad: Gor čez jezero. Prišla je miška, Škrjanček poje.

Spored torej v kratkem podaja razne faze v razvoju naše zborovske glasbe, po drugi strani naj ustreza zahtevam večine koncertnega občinstva, z nekaj točkami pa tudi onim, ki ne tvorijo te večine in jih zanima le muzikalno udejstvovanje v novejši smeri.

Zdi se mi, da imajo pevska društva, ki prirejajo turneje po Franciji, že vnaprej ugodno stališče v tem, da v francoskem muzikalnem življenju danes petje v zboru ni močno zastopano; radi tega je nastopanje pevskih zborov a capella tamkaj manj vsakdanji pojav. Dala bi se torej tudi s tega vidika razlagati naravnost idealna pozornost, ki je vladala v občinstvu med proizvajanjem sporeda, zlasti na vseh onih koncertih, kjer so tvorili občinstvo Francozi. Kdor je imel priliko, da gleda med koncertom občinstvu v obraz, je opazil to napeto pozornost tudi v fiziognomijah. Le tam, kjer je napolnil koncertno dvorano naš narodni element, je bila discipliniranost med proizvajanjem manj stroga.

Obisk je bil povprečno prav dober. Pri koncertih, ki so bili nekako v prvi vrsti propagandnega značaja, kakor n. pr. v Parizu na Sorbonni in v slovenskih kolonijah v Merlebachu in Lensu, smo imeli polne dvorane že pred začetkom koncerta ter je zmanjkalo vstopnic in prostora; v drugih krajih pa navadno začetkom koncerta dvorane še niso bile zasedene, toda ljudje so po tamkajšnjem običaju še med celim prvim delom koncerta prihajali v dvorane in jih končno tudi napolnili, razen v dveh mestih, namreč v Reimsu in Lille, kjer smo peli v hipodromih, ki so sicer silno akustični, vendar pa jih radi ogromne obsežnosti drugače ni mogoče napolniti, kakor da se pritegne tudi ono občinstvo, ki se zanima za cirkus in rokoborbe.

O petju zbora Glasbene Matice je poročala in sodila strokovna kritika v javnih francoskih listih povsod, kjer smo nastopili in točno, namreč takoj prvo jutro po koncertu. Na te kritike so se tudi opirala poročila našega časopisja doma. Pišejo pa o našem petju francoske revije tudi še po turneji, kakor n. pr. decembrske številke pariških revij. Le Ménestrel, Musique, Le monde musical, Le Courrier musical & théâtral. Iz obilice poročil najrazličnejših francoskih listov jih naj navedem za primer samo dvoje:

«... C'est un enchantement d'entendre les sonorités tour à tour subtiles et puissantes de ces chanteurs tous dotés de bonnes voix, sonores et richement timbrées. Ils apportent à leurs interprétations une vivacité, une souplesse rares. La justesse des intonations est d'une pureté parfaite, ce qui laisse à l'auditeur une impression de sécurité absolue. — (Comedia, Paris, 5. XII. 1929.)

V prevodu:

«Čarobno je poslušati menjajoče se profinjene in mogočne zvočne učinke teh pevcev, obdarovanih z zvoneče in bogato barvanimi sijajnimi glasovi. Izvajajoči (pevci) razvijajo redko živahnost in gibkost. Intonačna pravilnost je v taki popolni čistoči, da vzbuja poslušalcem vtisk absolutne varnosti.» (Comedia, Pariz, 5. XII. 1929.)

«... Le chœur de la Glasbena Matitsa ... donne l'impression d'un instrument exceptionnellement souple, délicat, avec de timbres individuels ou col-

lectifs, très personnels et conservant une fraîcheur délicateuse...

(Nouveau Journal, Lyon, 8. XII. 1929.)

V prevodu:

«Pevski zbor Glasbene Matice ustvarja vtisk gibkega in voljnega instrumenta, ki obdrži v poedinem ali skupnem barvozvočju uprav samolastno nežno svežino...»

(Nouveau Journal, Lyon, 8. XII. 1929.)

Kje da je bilo petje matičnega zbora posebno dobro, ali v hipodromih v Reimsu in Lille, ali v koncertnih dvoranah Pariza, ali na različnih gledaliških odrih, o tem je težko izreči odločno trditev; vsak član zbora ima o tem različno mnenje; toda to mnenje ne more biti nikdar odločilno, prvič že radi tega ne, ker sodi o samem sebi, drugič pa navadno sodi po svojem pevskem razpoloženju dotičnega večera in pa po akustiki, ki peveca med petjem ali podpira ali pa mu to oporo odreka. Ako naj o tem vprašanju nekaj splošnega omenim, bi moral reči to-le: včasih smo šli na oder izmučeni od potovanja in slabe volje radi pomanjkanja spanja; toda ko nam je zastor odprl pogled v razsvetljeno dvorano in je stopil pred nas naš dirigent P o l i č z vedrim pogledom, bilo je pozabljeno vse drugo, zapeli smo in peli ves program z isto, če ne še z večjo pozornostjo, kakor če smo bili kolikortoliko spočiti. Ako se ne bi bal prevzetnosti, bi rekel, da je bil zbor neugnan.

Pesmi, ki jih je francosko občinstvo z očitno močnejšim pritrjevanjem sprejemalo in zahtevalo, da jih ponovimo, so bile največkrat Gotovčeva «Jadovanka», dr. Schwabova «Zdrava Marija» in pa «Prišla je miška» v Hubadovi prireditvi, — torej pesmi prozornejše konstrukcije z več ali manj poudarjeno zunanjo efektnostjo. Okus se tedaj približno ujema z okusom večine našega koncertnega občinstva. Ne dvomim pa, — dasi za to nimam konkretnega dokaza —, da so tudi med francoskim občinstvom bili poslušalci, ki bi radi imeli več sodobne stvarine, — kakor pri nas doma. Ustreči individualnim željam je težko, pa je ta ali oni vendar slučajno dobil svoj delež, kakor nam je n. pr. v Ženevi po koncertu neznan gospod na ulici zaklical, ne da bi se bil ustavil: «Krasno ste pevali, ali Mokranjac je najlepši!»

Ker je imela turneja v veliki meri propagandne namene, morala je Glasbena Matica vpoštevati tudi momente, s katerimi se naj uspeh propagande podpre, in je nastopila včasih pod okoliščinami, pod katerimi bi druge izključno umetniško se udeležujoče trupe najbrž ne nastopile; v mislih imam naš nastop na Sorbonni, kjer je naše poslaništvo priredilo narodni praznik ujedinjenja in je matično petje le tvorilo del programa. Vendar pa je ravno ta nastop dal prireditvi neko posebno izrazito noto in povzdignil svečanost v taki meri, kakor, mislim, si je prireditelj večera, naš poslanik dr. Spalajković, le mogel želeči. Peli smo v Parizu tudi v Radio, peli za zvočni film, za gramofonske plošče, — vse brez honorarja, samo v prid jugoslovnski stvari. Tudi nastopanje matičnih pevk v narodnih nošah je presojati s tega vidika.

Vsi, ki smo šli na turnejo, se je spominjamo z veseljem in zadovoljstvom; osebe, ki so pripravile in vodile potovanje, zasluzijo našo hvaležnost, mislim pa, da imajo glavno zadoščenje v tem, da je imel njihov trud popoln uspeh in naj jih ne moti, če slišijo o turneji besede, ki jih diktira kako nenaklonjeno razpoloženje. Turneja v Francijo je bila dobro delo.

Vladimir Pfeifer (Ljubljana):

Česa nam manjka?

S prodiranjem nove muzike v glasbeni svet, je tudi pri nas Slovencih postala doba narodovega glasbenega ustvarjanja, razvoja in napredka ločena in je vse točasno glasbeno ustvarjanje in reproduciranje osredotočeno z malimi izjemami na novo ali moderno muziko. Je to pač naravni pogoj in vzporedni korak z duhom časa. Če bo nova glasba v doglednem času prodrla in zavzela ustaljeno stališče, je odvisno od tega, v kakšnem pravcu se bo razvijala, zavisi pa tudi od ljudske privade in sprejemljivosti. Dejstvo je, da naša moderna ni preveč ekstremna, da je vokalna glasba ljudstvu sprejemljiva, da se je pa tudi publika z instrumentalno glasbo sprijaznila, dočim se je ves ostali glasbeni svet za novo glasbo hitro navdušil, pa jo je tudi hitro začel zapostavljati. Dokaz temu je anketa, ki se je vršila nedavno v največjem pariškem gledališču in ki je katastrofalno vplivala na moderna in celo hipermoderna operna dela. (Glej tozadevno notico v rubriki «Razno».) Da temu ni tako pri nas Slovencih, je pač glavna zasluga skladateljev, ki se v svojih delih kolikor toliko naslanjajo na reflekse stare tradicije. V drugi vrsti pa pevovodij, ki znajo svoje koncertne programe tako sestaviti, da vzporedno moderne komade s starejšimi in jih izvajajo v previdno razporejeni zvezi. Pa se že opaža, da bi koncerti z izključno novimi deli ne vžgali in ne zapustili posebnega vtisa, če na programih ne bi bilo glasbenih del starejših datumov. Tako je n. pr. koncert Ljubljanskega akademskega pevskega zbora v Celju, ki je dovršeno prinesel moderne slovenske skladbe v moškem zboru, zapustil pri povprečnih poslušalcih medel vtis. Če smo sledili v zadnjem času raznim koncertom, kakor Glasbene Matice, Ljubljanskega zbora, Ljubljane i. dr., moramo ugotoviti, da najnovejše skladbe, dasi lepo zapete, zdaleka pri publiku niso našle takega odmeva kot narodne pesmi, v za koncertni oder prikladni prireditvi. In tako ni samo pri nas, temveč povsod. Pevski zbor Glasbene Matice je na svojih turnejah po Češkoslovaški, Poljski in sedaj v Franciji dosegel lepa priznanja z deli novejšje naše zborovske literature, naravnost je pa publiko povsod navdušil z našo narodno pesmijo. Isto priznanje in razumevanje bi bil dosegel s skladbami 19. stoletja in prve polovice 20. stoletja. Koliko lepih skladb imamo Slovenci, ki jih nismo čuli že skozi desetletja. Pozabili smo nanje kot bi jih ne bilo, kajti večina jih je raztresenih po zaprašenih arhivih ali pa celo izgubljenih. Marsikateri pevovodja je hotel vstaviti v svoj koncertni program kako lepo starejše glasbeno delo. Mučil se je, romal od društva do društva, da si partituro izposodi, pa zastonj. Ponekod je dobil odgovor, da jo sicer poznajo, da pa ne vedo, če jo imajo v arhivu, drugod pa celo pevovodjem niso bile znane. Da bi rešili pozabnosti naša starejša glasbena dela, je nujno potreba, da ustanovimo centralni glasbeni arhiv, v katerem naj bi bile hranjene vse slovenske skladbe od prvih njenih početkov pa do danes in vse skladbe, ki bodo še izšle. Vsa naša pevstva društva naj bi prispevala s partiturami starih del v centralni arhiv, ki bi bil lahko prava zakladnica Slovencev in živa priča glasbenega ustvarjanja pri Slovencih. Zbrane naj bi bile tam tudi vse narodne pesmi, vsi zapiski nje napevov, folkloristična

zbirka, ki jo je še v Avstro-Ogrski subvencioniralo ministrstvo prosvete in ki se sedaj baje nahaja v ljubljanskem muzeju. Prav tako naj bi bila v tem arhivu shranjena vsa glasbena dela slovenskih skladateljev, originali, življenjepisi in slike skladateljev, zbrane naj bi bile tam vse slovenske glasbene revije. Tako bi bilo olajšano delo folkloristom, glasbenem zgodovinarju in pevovodjem, ki bi utegnili izslediti pomembne nam neznane skladbe iz slovenske glasbene preteklosti. Dolžnost nam veleva, da ohranimo, kar imamo potomstvu, da bo lahko poznalo začetek in razvoj slovenske glasbe. Res je da bi se pojavile pri ustanovitvi takega centralnega glasbenega arhiva težkoče, ker bi marsikatero društvo ne pojmovalo važnosti in pomena ustanove ter bi le nerado odstopilo razne partiture, časopise in slike, dasi mu leže zavržene po prašnih arhivih. Ako bi se jim točno prikazalo namen in pomen arhiva, bi tudi razni neutemeljeni predsodki izginili. Da bi pa bila podana popolna varnost in odstranjena vsaka skrb za izgubo glasbenih del ali skrb za perijodičnim menjavanjem lastništva, naj bi bil arhiv stalno pod skrbstvom najstarejšega pevskega društva v Ljubljani ali bi pa spadal pod nadzorstvo in varstvo državnega konservatorija Glasbene Matice v Ljubljani. Vsak kulturni narod ima tak arhiv in ga čuva kot narodov zaklad. Potreba je to tudi pri nas, morda še v večji meri, če pomislimo samo na usodo goriških in istrskih pesmi, ko mlada generacija več ne bo poznala pesmi svojih očetov in dedov. Uverjen sem pa da bi se še sedaj dalo marsikaj rešiti in dobiti, da bomo lahko tudi potomcem pokazali slovensko popevko danes zaslužjenih bratov. Te misli sem vrgel na papir in želim, da bi našle v glasbenih krogih primeren odziv in vpoštevanje. —

Iz naših pevskih društev

Pevsko društvo Ljubljanski Zvon v Ljubljani proslavi 25-letnico svojega obstoja v dneh 23. in 24. marca t.l. Vršila se bosta dva vokalna koncerta v dvorani hotela Union, in sicer v nedeljo dne 23. marca ob polenajstih dopoldne za mladino vseh ljubljanskih šol, v ponedeljek dne 24. marca ob osmih zvečer pa za vse občinstvo. Spored koncertov bo obsegal ženske, moške in mešane zборе s spremljevanjem in a capella. Zastopani bodo ti skladatelji: Adamič, Dev, Jobst, Juvanec, dr. Kimovec, Lajovic, Mirk, Pavčič, Prelovec, Premrl, p.H.Sattner in dr.Schwab. Sodelovali bodo še operni pevec Julij Betetto (solospevi), dirigenta Svetel in Lipovšek (spremljevanje). Večina skladb bo izvajana prvič. — Po koncertu prijateljski večer. Na prireditve vabita odbor in zbor Ljubljanskega Zvona vsa bratska pevska društva in pevske zборе! Vstopnice za drugi koncert bodo naprodaj v Maticini knjigarni na Kongresnem trgu od 1. marca dalje. Zunanji gostje naj jih naroče po dopisnici, ako želijo 24. marca v Ljubljani prenočiti, naj to sporoče Ljubljanskemu Zvonu, da jim stanovanjski odsek preskrbi prenočišče.

Mesto bivšega pevovodje I. Repovša pri «Slavcu» je zasedel znani pevovodja Mirko Premelč, ki je obenem pevovodja društva «Krakovo-Trnovo».

«Krakovo-Trnovo» v Mokronogu. Pevsko društvo Krakovo-Trnovo iz Ljubljane je priredilo 14. decembra m. l. lepo uspel koncert v Mokronogu. Program koncerta je obsegal pesmi, ki jih je zbor pel v Ljubljani na svojem jubilejnim koncertu.

Svetosavska proslava. Na svetosavski proslavi ljubljanske pravoslavne cerkvene občine, ki se je vršila v ponedeljek 27. januarja t. l., je sodelovalo iz prijaznosti pevsko društvo «Ljubljanski Zvon», čigar mešani zbor je zapel E. Adamičevo «Zapuščen» s sopranskim solom špelce Ramškove in V. Mirkov «Nevnko lo». Na večeru sta kot solista so-

delovala Pepca Dolenčeva in Fran Mohorič; na klavirju ju je spremljal prof. L. M. Škerjanc.

Občni zbor Glasbene Matice v Ljubljani. 27. januarja t. l. se je vršil v Glasbeni Matici občni zbor Glasbene Matice. Po izčrpnih poročilih predsednika, tajnika in blagajnika ter pregledovalcev računov so bili izvoljeni v odbor: dr. Ravnihar, dr. Zirovnik, dr. Černe, prof. Lovše, Lajovic, dr. Rupelj, profesor Santelj, rav. Gruden, dr. Kreč in Juvanec.

Koncert pevskega zbora mariborske Glasbene Matice. V proslavo stoletnice rojstva dr. B. Ipavca je bil posvečen zborov koncert, ki se je vršil 5. t. m. v veliki unionski dvorani in pri kateri priliki se nam je predstavil zbor prvič pod taktirko prof. V. Mirka. V svojem uvodnem govoru je jasno očrtal pomen Ipavca za slovensko glasbo ter še osobito za mariborski pevski pokret, s katerim je bil izza vsega početka v najtesnejši zvezi. Koncertni spored je bil temu primerno sestavljen. Obsegal je tri dele. V prvem so se nahajali mešani zbori iz poznejšega časa Ipavčevega skladateljvanja, v drugem so bili zastopani sedaj delujoči komponisti, ki predstavljajo dobo, ki sloni na Ipavčevi. Našli smo tukaj Lajovca, Adamiča, Kogoja, Ravnika, Kreka in Deva. V sklepnem delu so bile narodne pesmi v prireditvi za koncertni oder. Tukaj so bili zastopani Prelovec, Pavčič, Adamič in Šonc. Zbor je nastopil v običajnem številu glasov (okoli 90 mešanih glasov) in v priznani kakovosti in discipliniranosti. Glede proizvajanja pa omenjam, da se je odlikoval po naravni in neprisiljeni deklamaciji. Polagala se je pažnja kulturi besede. Uspeh ni izostal. Topel in enodušen aplavz je to dokazal. Prof. Mirk je zelo soliden in tankovestn dirigent, ki se je z ljubeznijo žrtvoval ne lahki, pa zato hvaležni nalogi. Obisk je bil srednje dober. Zaslužila pa bi bila prireditve napolnjeno dvorano. H. D.

Pevsko slavje v Trziču. Trziško «Slovensko bralno društvo» je proslavilo v soboto, dne 16. decembra 40letnico svojega obstoja in delovanja v prosep slovenske pesmi. S tem jubilejem je bil spojen tudi jubilej desetletnega udejstvovanja ravnatelja meščanske šole Al. Lajovica kot društvenega pevovodje. Koncert, ki so se ga udeležili narodni Trzičani in vsa trziška elita, je pokazal jasno, kakšen ugled uživa društvo in pa obenem velik smisel za vokalno glasbo v Trziču. Pevski zbor, ki šteje 16 ženskih in 24 moških članov, je pod spretnim vodstvom svojega agilnega pevovodje izvajal Sattnerjevo «Lastovkam», Pavčičevo «Lenko», Mirkovo «Sloves» in «Zvedel sem nekaj novega», Lajovčevo «Gozdno samoto», moški zbor Hudovernikovo «V celici», Prelovečeve «Rdeče naglje» in Jenkovo «Vabilo». Ženski zbor se je posebno odlikoval v «Rusalki» in Hatzejevi «Ruže in lahor». Strokovni učitelj Leopold Kernc je s prav dovršeno igro podal na goslih Smetanovo «Iz moje domovine» in Dvořakovo «Humoresko». Na glasovirju ga je spremljala s simpatično interpretacijo Tončka Malijeva. Koncert je dosegel popoln uspeh in publika se je navdušeno zahvaljevala zboru in pevovodji za izreden umetniški užitek. — Tudi mi se pridružujemo čestitkam številnih in želimo društvu kot tudi pevovodji še obilo lepih uspehov v njih idealnem stremljenju in delu!

Častni večer pevskega zbora Glasbene Matice. Dne 20. decembra m. l. zvečer je priredila Mestna občina ljubljanska pevskeemu zboru Glasbene Matice časten večer v Unionski dvorani. Večer je potekel v posebno slovesnem razpoloženju — zahvala našim vrlim in zaslužnim pevkam in pevcem, ki so priborili v tujini ugled in spoštovanje slovenski glasbeni kulturi. Tega večera, ki je bil spojen s koncertom reproduciranega programa s turneje, prepleten z govori predsednika Matice dr. Ravniharja in prof. Janka Pretnarja ter z zahvalo župana mesta Ljubljane dr. Dinka Puca, so se udeležili poleg pevskih društev odlični vojaški in meščanski krogi. Koncertni del je bil podan briljantno in so bili pevci kakor pevke z dirigentom Poličem vred deležni viharnega aplavza. Schwabovo «Zdravo Marijo» in Hubadovo «Gor čez izaro» je moral zbor ponoviti. Kratko: večer, poln lepote, zanosa in navdušenja. 5. januarja t. l. je priredila Matica ljudski koncert z istim programom v Šent Vidu nad Ljubljano, dalje v Hrastniku, 2. svečana na Viču in 9. svečana v Celju.

Občni zbor pevskega društva «Moste» v Mostah. Pevsko društvo «Moste» v Mostah pri Ljubljani je imelo 23. januar-

JUBILEJI ZASLUŽNIH SKLADATELJEV

ja t. l. svoj redni občni zbor. Predsednik Pavel Pavšič je imel pri tej priliki zanosit in pomemben pevski nagovor. Podal je kratek pregled zgodovine društva, ki stopa letos v devetindvajseto leto svojega delovanja. Še danes je duša društva gostilničar Jože Erbežnik, ki je društvo ustanovil in se tudi za časa svojega bivanja v Ameriki zanj živahno zanimal, ga podpiral in bodril. Navdušen pevec je, ki ne izostane ob najmanjši priliki, pa tudi velik podpornik — sam brezplačno prepušča društvu lokal za vaje. Tudi odbor je bil dovolj delaven, saj so v njem zastopani starejši možje, skoro sami obrtniki; le med člani ni opažati še one zavesti in discipline, ki je pogoj kulturnemu delu — še posebej na periferiji mesta. Vendar pa se društvo nadeja v tem, ker je pristopilo par mladih agilnih in idealnih moči, da ustvari enkrat harmonično celoto. Pevski zbor je prirastel za 8 novih pevcev, tako, da šteje zdaj skupno 25 članov, ki jim je pevovodja prof. Rajko Pirnat. V novi odbor je bil izvoljen ponovno za predsednika Pavšič Pavle, Remc Jože, Erbežnik Stane, Kelbl Jože in še par mlajših članov. Društvo se je resno oprijelo dela, da tako prihodnje leto dostojno in pomembno proslavi tridesetletnico svojega obstoja.

Pevski koncert «Lire» v Kamniku. Koncerti prvega slovenskega pevskega društva «Lire» v Kamniku so vselej predmet zanimanja. Zbor deluje že 47 let in si je pridobil v tej dobi velik ugled in sloves. V 47. letu svojega delovanja je privedila «Lira» svoj redni letni pevski koncert v soboto 7. decembra m. l. ob pol devetih zvečer v dvorani Društvenega doma. Zbor, ki šteje 17 pevcev odlične kvalitete, je pod večšo roko pevovodje Cirila Vr em š a k a izvajal skladbe Pavčiča, Ipvavca, Prelovca, Medričkega, Železnika, Gotovca, Adamiča, Kimovca, Mokranjca in Hubada. Program je bil razdeljen v dva dela in je v prvem posebno ugajala Pavčičeva «Pesem o kapitanu». Polnoštevilno občinstvo je burno aklamiralo pevce in pevovodjo, ki mu je bil izročen v dar šopek rdečih nagljev.

Turneja pevskega zboru UJU. Odbor pevskega zboru slovenskega učiteljstva je sklenil, da se poda v marcu tega leta na pevsko turnejo po Čehoslovaški. Zbor bo vodil glasbeni učitelj in bivši pevovodja ljubljanske Glasbene Matice Srečko Kumar.

«Lisinski» v Beogradu. Zagrebško pevsko društvo «Lisinski» je pod pokroviteljstvom Nj. Vel. kralja Aleksandra priredilo v beograjskem gledališču 19. januarja zvečer sijajno uspel koncert. Koncertu so prisostvovali poleg Nj. Vel. kralja in kraljice predsednik vlade P. Živković in več ministrov, dalje diplomatski zbor in najodličnejše meščanstvo.

Turneja ljubljanskih učiteljskihnikov. Ljubljanski učiteljskičniki pripravljajo turnejo, združeno s poučno ekskurzijo po domovini. Pripravljalni odbor je že določil kraje, kjer nameravajo gostovati, in sicer pojdejo preko Bosne in Hercegovine v Dalmacijo in čez Karlovec nazaj. Kot izkušen svetovalec stoji v odboru skladatelj E. Adamič, ki je že vodil turnejo učiteljskihnikov.

Turneja zagrebske «Mladosti». Jugoslovensko-akademsko pevsko društvo «Mladost» iz Zagreba je zaključilo pod vodstvom dirigenta Jakova Gotovca koncertno turnejo po Dalmaciji z velikimi uspehi v Splitu, Šibeniku in Drnišu. Naravnost triumfalne uspehe je želo društvo v Šibeniku s koncertom na čast francoskim gostom in pa v Splitu 7. decembra m. l.

Koncert «Lisinskega» v Križevcu. Pod vodstvom dirigenta Milana Sachsa in na inicijativo «Rdečega križa» v Križevcu je priredil «Lisinski» iz Zagreba 9. decembra m. l. vokalni koncert, na katerem je z velikim uspehom izvajal I. in X. Rukovjet St. Mokranjca, Poziarčeve narodne pesmi, Baranovića «Vragolije» in Stolcer-Slavenskega «Tiček veli, da se ženil bude».

Silvestrovo ljubljanskih pevskih društev. Po stari navadi so priredila tudi na minulo Silvestrovo ljubljanska pevska društva zabave. «Zvon» je privabil zelo mnogo svojih častilcev iz Šiške in Ljubljane na «Bellevue». Za zabavo so skrbeli poleg petja moškega in mešanega zboru še dva Jazz-orkestra in pa sestra Ramškova s solospeli. Večer je tako v moralnem kakor gmotnem oziru povsem uspel. «Ljubljana» je silvestrovala v Unionu, Krakovo-Trnovo v hotelu Tivoli in Slavec v Mestnem domu. Tudi teh zborov prireditve so bile zelo dobro obiskane.

V prijetno dolžnost si štejemo, da se v tej slavnostni številki naše glasbene revije spomnimo štirih zaslužnih slovenskih skladateljev, ki vprav v tem času slavijo svoje jubileje. To so možje-glasbeniki stare šole, ki v svoji goreči pevski ljubezni skladajo ponajveč za ljudske potrebe, pa so njih skladbe tudi v dobi nastopajoče moderne glasbene forme ostale nezavržene in jih posebno na deželi še radi prepevajo ravno vsled njih preproste obilke in ubranosti. Nudimo našim cenjenim naročnikom kratek pregled njihovega življenja in delovanja, slavljencem pa v hvaležnem pevskem spominu izražajoči s tem željo, da so nam zdravi in zvesti še mnogo let!

Karol Bervar

je bil rojen 4. novembra 1864. leta v Motniku pri Kamniku. Ko je bil star sedem let, je obiskoval zasebno ljudsko šolo v Motniku, po dokončani soli pa se je napotil l. 1880. v Spitalce k organistu p. d. Pilatuzu ucit se orgljanja. Pri njem je ostal le par mesecev, na kar je odšel v Nazaret, kjer mu je bil glasbeni učitelj brat Norbert. Po treh letih osnovne izobrazbe se mu je posrečilo priti v Ljubljano v orglarsko solo, kjer so mu bili učitelji odlični glasbeniki: Hoerster, Hribar in Gnjezda. Po dokončani orglarski soli je prevzel mesto organista v Blagovici, pa je moral ze po enem letu k vojakom v Gradec. Cim je odslužil rok, je prišel v Gornji Grad. Tu so se mu materialne prilike toliko zboljšale, da se je l. 1895. vpisal na cerkveni glasbeni konservatorij v Regensburgu in ga z odličnim uspehom dokončal. Takoj po izpitu je prevzel mesto stolnega organista pri opatijski cerkvi v Celju, kjer je v isti lastnosti še danes. Kot dober pevski pedagog in izboren orglavec je ventiliral idejo po ustanovitvi orglarske šole s sedežem v Celju, kar se mu je l. 1899. s predhodnim privoljenjem cerkvene in svetne oblasti tudi posrečilo. Iz njegove šole je izšlo že precejšnje število organistov. Leta 1907. je povabil mariborski škof dr. Napotnik Bervarja v Maribor, da je oddržal tamkaj šesttedenski tečaj za organiste; enako l. 1912. v Celovcu na povabilo dr. Ehrlicha. Po povratku iz Regensburga se je začel Bervar ukvarjati tudi s skladateljevanjem. Prva njegova zbirka je izšla pod naslovom «Savinjski odmevi». Je to edina zbirka svetnih pesmi, dočim je izšlo že večje število zbirk cerkvenih pesmi v samozaložbi ali pa v raznih založbah; del njegovih mašnih in tantum orgov pa je objavljen v cerkvenih pesmaricah. Te dni slavi starosta štajerskih organistov, kakor ga spoštljivo nazivajo domačini, 50letnico svojega glasbenega delovanja.

Janko Leban.

V aprilu t. l. slavi 75letnico svojega rojstva in obenem šestdesetletnico slovstvenega in skladateljskega delovanja. Rojen je bil Leban 21. aprila 1855. leta v Kanalu na Goriškem kot tretji sin vzornega učitelja Lebana in brat l. 1879. umrlega skladatelja Avgusta Armina Lebana. V četrtem letu njegovega detinstva je bil oče Valentin postavljen za učitelja v Gorici. Ko je postal Janko dovolj star za šolo, mu je bil učitelj oče sam. Kasneje mu je učiteljeval učitelj Šimčič, a 4. razred je z odličnim uspehom dovršil na normalki v Gorici pod A. Hribarjem. Po nekaj razredih gimnazije je vstopil na učiteljskič, katerega dva letnika je obiskoval v Gorici, ostala dva in maturo pa je napravil l. 1877. v Kopru. Kot učitelj je najprej služboval v Komnu pri Nabrežini, kjer je bil obenem cerkveni organist, potem je prišel za šolskega upravitelja v Lokev pri Divači, od tod v Avber in l. 1891. v Begunje pri Cerknici. Znan kot velik narodnjak je okusil mnogo gorja in preganjanja od strani avstrijskih šolskih oblasti. Tako je romal kot upravitelj iz Begunj v Trebeljno in šele 1906. je imel dozdeven mir v Bukovici nad Škofjo Loko, kjer je tudi l. 1911. prejel dekret o upokojitvi. Leban je splošno znan kot šolski pisatelj in ljudski pesnik, obenem pa tudi kot skladatelj. Kakor sam z veseljem pripoveduje, je bil že kot dijak v Gorici organist in pevovodja; muzikalni pouk je dobival takrat pri svojem bratu Avgustu v Werdenbergovem zavodu. Več njegovih skladb je bilo priobčenih v prilogah «Vrtca». «Glasbene

Zore» in v «Novih akordih»; Jugoslovanska knjigarna pa je izdala njegovo «Zbirko cerkvenih pesmi» za mešan zbor in «Domače glase». Omeniti je, da je po smrti brata Avgusta izdal nekatere njegove skladbe. Zanimivo je, kako je Jan-ka ocenil dr. Krek G. v «Novih akordih», kjer pravi med drugim: «... in kakor nekakega Riharja drugega — če smemo primerjati malo z velikim — pozdravljamo J. Lebana. Iz njegovih pesmi veje nekaj čudovito naivnega, naravnega, vključno melodični odvisnosti...» Za zasluge na kulturnem in glasbenem polju je bil odlikovan z redom sv. Save V. razreda. Tačas — v jeseni svojega življenja — živi kot gost usmiljenih bratov v Kandiji pri Novem mestu, pa mu še vedno ne da žilica miru, da bi kaj ne napisal.

Janko Žirovnik.

V starodavnem Kranju se je rodil 7. februarja 1855. leta sedaj v pokoju živeči šolski ravnatelj — oče slovenske narodne popevke Janko Žirovnik. Znan je širom slovenske zemlje kot zelo marljiv nabiratelj in harmonizator naših narodnih pesmi in goreč ljubitelj petja. Ko je še kot mlad deček pohajal ljudsko šolo v Kranju in potem nižjo gimnazijo je že vodil cerkveno in posvetno petje in se z izredno nemo vežbal v glasbi pri Petru Cebinu. Iz Kranja se je podal v Ljubljano, a gimnazijo je kmalu spregel. Veselje do glasbe ga je tiralo na učiteljske in se je posvetil učiteljskemu stanu, kateremu je potem zvesto služil celih 52 let. Kot učitelj je služboval v Škofji Loki, Ljutomeru, Starem trgu pri Ložu, Begunjah, Gorjah i. dr. Kjerkoli je služboval, vespovsod je ustanavljal in vodil pevske zборе. Že leta 1873. — še mlad učitelj — je izdal po Glasbeni Matici prvi zvezek nabranih narodnih pesmi. V teku let je nabral Žirovnik nad dve sto narodnih pesmi. Glasbena Matica v Ljubljani je izdala izmed teh 41 v dveh zvezkih že do leta 1890., potem ostale. Nekaj jih je priobčil tudi češki učitelj L. Kuba v svojem zborniku. — Bodi izrečena možu, ki nam je tako ohranil «bisere», srčna zahvala in naj bi mu bil zaslužen in pri-jeten pokoj!

Ivan Ocvirk.

Učenec Bervarjeve šole obhaja letos tridesetletnico svo-jega glasbenega delovanja in skladateljevanja. Rojen je bil 14. avgusta 1883. leta v Šentpetru pri Celju. Po končani osnovni šoli se je vpisal na orglarsko šolo, ki jo je l. 1900. z odličnim uspehom absolviral na kar je nastopil mesto organista v Gornjem Gradu. Potem je služboval od l. 1903. do 1905. v Št. Juriju in l. 1905. sprejel mesto učitelja petja in glasbe v semenišču v Senju (Dalmacija). Obenem je bil tudi vodja cerkvene glasbe v tamošnji frančiškanski cerkvi. Leta 1909. se je napotil na nadaljnji glasbeni študij v Regensburg in potem na Dunaj. Po dokončanem študiju je bival v Sisku kot kapelnik mestne godbe in vodja glasbe v župni cerkvi in židovskem templju. L. 1913. pa je bil pozvan nazaj v Senj, kjer živi in deluje še danes. Komponiral je Ocvirk za vokalno in instrumentalno glasbo. Njegove skladbe so pri-občene v «Cerkvenem glasbeniku», «Sv. Ceciliji», «Novih Akordih», «Pevcu» in «Zborih». V samozaložbi je izšla čela vrsta zbirk njegovih skladb. V rokopisu ima tudi 10 sonatin, 6 ouvertur za klavir 4-ročno, 15 koračnic za klavir, 8 valč-kov, 12 rapsodij za orgle, 10 skladb za gosli in klavir itd.

V. P.

Slava konservatorija v Ljubljani. Državni konservatorij v Ljubljani je proslavil rojstni dan Nj. Vel. kralja Aleksan-dra I. z interno vajo gojencev, ki se je vršila 17. decembra m. l. ob 18. uri v dvorani Filharmonije. Spored je obsegal državno himno, Lajovčevo «Begunko pri zibelci», Gounoda balado in arijo iz «Fausta», Osterčeve štiri šaljivke za glas in dva klarineta, Škrjabinina «Preludij» in «Nocturno» za klavir, Ravnikovo «V razkošni sreči», Čajkovskega «Zakaj», Foersterjevo balado za vijolino, Griegovo «V čolničku», Mozartov «Spev iz Čarobne piščali», Dvořaka «Zadnje željo» in Mozartovo «Fantazijo v c-molu» za klavir. Tako se je naša mlada glasbena inštitucija tiho a slovesno oddolžila vladarju ob njegovem rojstnem dnevu. Izvajanje je bilo umetniško in gre pohvala v prvi vrsti profesorjem kakor tudi gojencem.

Stoletnica rojstva Benjamina Ipavca. Na dan božičnega večera pred 100 leti se je rodil v Šent Juriju ob južni želez-nici eden bratov Ipavcev — Benjamin Ipavec, ki je kot otrok

kazal posebno zanimanje in nagnjenje do petja in glasbe sploh. Kronika beleži, da je še kot otrok brez posebnega teoretičnega znanja skomponiral svoj prvi valček. Ko je prišel v Gradec na univerzo, so ga slovenski visokošolci iz-volili za pevovodjo. V svrhu dokončanja medicinskih študij je odšel na Dunaj, nato pa se je naselil kot zdravnik v Gradcu, kjer je bival do svoje smrti 20. decembra 1908. Poleg številnih pesmi kot «Domovini», «Prošnja» in drugih, je zložil tudi več instrumentalnih skladb. Spomenik svojemu glasbe-nemu ustvarjanju pa si je postavil med slovenskim narodom z opero «Tičnik» in opero «Teharski plemiči». Ob tej po-menljivi obletnici se ga tudi mi s pevsko hvaležnostjo spom-injamo in kličemo njegovemu spominu — slava!

Tridesetletnica smrti Millöckerjeve. Na Silvestrovo je po-teklo 50 let, kar je umrl slovitni operetni skladatelj Karel Millöcker — avtor operet «Die Jungfrau von Belleville», «Der Bettelstudent», «Gasparone», «Die sieben Schwaben» in drugih. Zložil je tudi celo vrsto različnih ouvertur in vrsto pesemskih predelav.

Komponist Lambert smrtno ponesrečil. Iz New Yorka javljajo, da je tamkaj 2. januarja povozil avtomobil 62letne-ga skladatelja Aleksandra Lamberta, ki je še isti dan pod-legal poškodbam. Pokojni je bil rojen v Varšavi, študiral je na Dunaju in je leta 1884. z Joachimom in Sarasatom nastopil turnejo po Evropi. Pozneje je bil tudi ravnatelj konservatorija v New Yorku.

Ljerkko Spiller v tujini. Mladi zagrebški violinski virtuoz Ljerkko Spiller je nastopil v decembru m. l. na soareji pri guvernerju francoske banke v Parizu, na kateri soareji je bilo zbranih nad 700 povabljenih iz najodličnejše francoske družbe. Kakor pišejo pariški listi, je Spiller s svojim igra-njem zadivil vse navzoče in žel viharo priznanje. Na klav-irju ga je spremljal njegov brat Miroslav. Lep dokaz, da smo se pričeli v tujini vedno bolj uveljavljati, kar je vse-kakor najboljša propaganda za našo državo.

Mascagnijeve prerokbe. Skladatelj Pietro Mascagni je imel v Rimu 29. decembra m. l. razgovor z novinarji o raz-voju radia. Od njega in zvočnega filma pričakuje zelo mnogo. Izjavil je trdno prepričan, da bo zvočni film spodrinil operna gledališča, navajajoč jim pri tem primer londonske Music-Halle. Tega se nam pa zaenkrat še ni bati, ker tudi še ni določena možnost obstoja in popolnega uveljavljenja zvočnih filmov, vsaj ponekod so se že porodili ostri protesti in zavračevanja reproducirane glasbe.

Bostonska opera se odpravlja na turnejo po Evropi.

Vprizoritev širolove opere. V kratkem se bo vršila v za-grebškem gledališču prva vprizoritev dr. Božidar širolove komične opere «Citara i bubanj» ali «Iznenadjeni svatovi».

Charlie Chaplin — skladatelj. Znani filmski igralec Charlie Chaplin je sam skomponiral godbo k njegovemu najnovej-šemu filmu «Lichter der Stadt».

Bellinijev muzej. V rodni hiši komponista Bellinija v Cataniji je bil v decembru m. l. otvorjen muzej, ki vsebuje manuskripte njegovih del in njegove slike.

Pasijonske igre v Oberammergau. Po tradicionalni za-obljubi prirede prebivalci bavarskega trga Oberammergau vsako deseto leto pasijonske igre, ki slove po vsem svetu. Zanimanje za letošnje, ki bodo odigrane v zasedbi nekaterih novih glavnih predstavitev in so določene za čas od julija do konca avgusta, je tolikšno, da so vstopnice za vseh 32 predstav že zdavnaj vse rezervirane. Spričo velikega po-vpraševanja po vstopnicah se bavi uprava z mislijo, da bi predvajanje razširila na čas od maja do septembra. Končne odločitve še ni.

Inozemske glasbene novitete. Alfredo Casella piše opero «La donna serpente», Wilhelm Gross je dovršil svojo novo opero «Achtung — das Filmen beginnt», Alois Haba je na-pisal prvo opero v četrttinskem sistemu v desetih slikah «Mati», Francesco Malipiero piše opero «Tajna Venecije», Amilcare Zanella dovršuje opero «Domenico Santorno», V založbi B. M. Klinka, Praga I., je izšla B. Tarabasova skladba za veliki moški zbor «Molitev za Rusijo».

«Sveta noč — blažena noč...» Na Sveti večer lanskega leta je poteklo stoenaest let, odkar prepeva ves krščanski svet najlepšo božično pesem «Sveta noč — blažena noč...» Na dan božičnega večera l. 1818. je imel katoliški župnik Josef Mohr v Oberndorfu pri Salzburgu posebno zbrane misli in

je popoldne sestavil besedilo omenjene pesmi, ki naj bi bila peta že pri polnočnici. Ves zadovoljen je pohitel v štiri kilometre oddaljeno vasico Arnsdorf k svojemu prijatelju tamošnjemu šolmostru in organistu Francu X. Gruberju. Temu je besedilo posebno ugajalo, vsedel se je za harmonij in takoj skomponiral navep. Izredno posrečen tekst in harmonizacija sta na oba učinkovala tako globoko, da je Gruber takoj po večerji poiskal vse svoje cerkvene pevce, jih pesem naučil in izvajal pri polnočnici. Spominska plošča na šolskem poslopju v Arnsdorfu nosi sledeči napis: «Stille Nacht! Heilige Nacht! Wer hat dich, o Lied, gemacht? Mohr hat mich so schön erdacht, Gruber zu Gehör gebracht, Priester und Lehrer vereint 1818—1897.»

Ogromen pevski zbor. Kakor poroča italijansko časopisje, je nastopil pred poročnim parom princem Umbertoom in belgijsko princesinjo Marijo Jožefo največji pevski zbor. Ko sta se novoporočenca prikazala množici po poroki na balkonu kraljevske palače, je odpelo poročne pesmi 20.000 belobeleženih deklic — učenk, ki so bile postirane na trgu pred palačo. Da je bilo tako petje mogočno in je veličastno vplivalo na razpoloženje vseh, o tem ni dvoma.

Novi izumi. Ogrski orgelski umetnik Szekeres je pred kratkim izumil nov muzikalni instrument, ki ima to prednost, da lahko nadomesti mali Jazz-orkester. Je to poseben klavir s pritrjenim lesenim okvirom z resonančnimi tlemi, elektrotehničnimi pripomočki in več pedali. Tako vsebuje ta instrument mali in veliki boben, leseni bobenček, pavke, tamburin, triangel itd. Igranje je lahko, vendar mora biti igralec rutiniran pianist. Izumitelj je imenoval izum «Breakophon» in ga demonstriral na budimpeštanski visoki glasbeni šoli. Ko so poklicni godbeniki zaznali o tem izumu, so začeli pošiljati izumitelju grozilna pisma, trije so ga pa v neki noči celo dejansko napadli. Izumitelj je podal v časopisih izjavo, da bo prodajal instrumente le v inozemstvo, tako da se madžarskim poklicnim godbenikom zaenkrat ni bati za njih eksistenco. — Že pred več leti sta se bavila pariška vijolinski učitelj Henri Martin in fizik Maitre z izumom instrumenta, ki naj bi bil instrument bodočnosti. Izumila sta klavir, ki bi ustvarjal glasove s pomočjo električne struje. Zdaj se jima je posrečilo skonstruirati tako instrument — klavir bodočnosti — «Pianor». S pomočjo sklopljenja se lahko prepusti zgornjo ali spodnjo polovico klavirja električni struji. Je torej piano instrument, ki vsebuje glasovno klavir, godalni korpus, harmonij, orgle in harfo. — Omenimo naj še tretji točasn izum. Ruski pianist baron Wietinghoff je skonstruiral skupno s tvorničarjem glasovirjev muzikalni instrument — barvni glasovir — imenovan «Chromatophon». Temeljna ideja je v sinhronem spajanju barv in zvokov na ta način, da vsakemu tonu odgovarja določena barva, ki jo je ob igranju videti na pritrjeni plošči.

Naši grobovi. V Postojni je umrl 2. januarja t. l. zjutraj kaplan Božidar Goljevšek, star šele 26 let. Pokojni je bil rojen 1905. leta v vasi Lig pri Kanalu. Kot samouk se je glasbenoteoretično in praktično tako izobrazil, da je slovel kot zelo dober orglavec, pa tudi njegov postojnski cerkveni zbor, ki ga je sam vežbal, je slovel daleč naokoli kot eden najboljših na Krasu. Ohranimo pokojnega pevskega brata, ki je umel tolažiti užaloščena srca zaslužjenih rojakov s pesmijo, v častnem sčominu!

Listi

«Cerkveni Glasbenik», glasilo «Cecilijinega društva» v Ljubljani. Uprava: Ljubljana, Pred škofijo 12/I. Urednik Stanko Premrl. — «Česká Hudba», časopis vnovaný pěstení a širém hudebním uměnu. Upr.: Antonín Novák v Kutné Hofe, Masarykovo náměstí č. 252. Ure.: Dr. Jaromir Fiala, profesor Vrat. Vycpálek. — «Domači prijatelj», ilustrirana družinska revija. Upr.: Ljubljana, Miklošičeva cesta 15, pt. Ur.: Emil Podkrajšek. — «Družina», mesečnik za zabavo in pouk. Upr.: Gorica, Via Mameli 5. Ur.: Dr. Engelbert Besednjak. — «Glasnik muzičkog društva Stanković». Upr.: Beograd, Miloša Velikog ul. 1. Ur.: Milan P. Bogdanović. — «Gledališki List», Upr.: Narodno gledališče v Ljubljani. Ur.: Ciril Debevec. — «Glazbeni Vjesnik», mjesečnik za promicanje glasbene kulture. Upr.: Hrvatski pjevački savez, Zagreb, Mes-

nička ul. 15. Ur.: Rudolf Matz. — «Hrvatska narodna pjesma», mjesečnik za promicanje hrvatske narodne galsbe. Upr.: Seljačka pjevačka župa «Matija Gubec», Zagreb, Akademski trg 12. Ur.: Rudolf Matz. — «Hudební Výchova», časopis československé Jednoty Hudebnih stavů v Praze. Upr.: Praha II., Pštrossova ul. 200. Ur.: Antonín Heřman. — «Kulisa», časopis za gledalište, kino, variete, društvo i šport. Upr.: Zagreb, Jugoštampa. Ur.: Milan Pulanić. — «Muzičar», glasilo Saveza muzičara u kraljevini S. H. S. Upr.: Savez Muzičara, Zagreb, Magazinska cesta 32. Ur.: Milivoj Kern. — «Muzika», časopis za glazbenu kulturu. Upr.: Beograd, Nemanje ulica 24. Ur.: Miloje Milojević, Kosta P. Mihajlović, Rikard Švarc. — «Prosvetni Glasnik», glasilo Zveze kulturnih društva v Ljubljani in Mariboru. Upr.: Ljubljana, Zvezna kulturnih društva. Ur.: Dr. Pavel Strmšek. — «Przeglad Muzyczny», organ Udruženja poljskih pevskih zborov. Upr.: Poznań, ulica Polwiejska 55/II. Ur.: Stanislaw Wiechowicz. — «Radio Vestnik», glasilo «Radio — Ljubljana». Upr.: Konzorcij v Ljubljani, Miklošičeva cesta 5. Ur.: Fr. Birk. — «Sveta Cecilija», revija za cerkveno glasbo. Upr.: Cecilijino društvo v Zagrebu, Kaptol 31. Ur.: Kanonik Janko Barle. — «Tempo», mesečna glasbena revija. Upr.: Hudební Matice Umelecké Besedy, Praha III., Besedny 3. Ur.: Stanislaw Hanuš. — «Věstník pěvacký a hudebný», glasbeni časopis. Upr.: Pěvecká Obec Československa, Praha II. Ur.: Dr. Jaromir Fiala. — «Pevce», glasilo Pevske Zveze. Ur.: Marko Bajuk.

Iz uredništva in upravnštva

Prvi zvezek 6. letnika «Zborov» prinaša A. Jobstov mešani zbor s spremljevanjem orgel ali klavirja «Vnebovzette Marijino», F. Juvančev moški zbor «Šopek», V. Mirkovo prireditel narodne pesmi «Daurko mila» za moški zbor s tenorskim solom in St. Premrlov mešani zbor «Moj dom».

Zvezek se je zaradi izdelave številnih slik zakesnil; upamo pa, da bomo zamudo takoj po priloži 25letnice pevskega društva «Ljubljanski Zvon» popravili. Mnogo gradiva je ostalo za prihodnjice.

Letos bomo obseg «Zborov» razširili. Glasbenemu in književnemu delu bomo od 2. zvezka naprej dodali še prilogo solospjevov in s tem gotovo ustrezli vsem našim solistom in solistinjam, ki imajo bore malo novih skladb za svoje nastope. Razširjenje lista bo seveda zahtevalo zopet denarnih žrtev; stroške izdajanja lista težko krijeemo, zato ponovno apeliramo na zavednost naših pevk in pevcev in jih prosimo, da vsak v svojem kraju pridobi «Zborom» še tekom meseca marca vsaj enega plačujočega naročnika. Letno naročnino v znesku 50 Din lahko poravnava v dveh obrokih po 25 Din, prvega takoj, drugega pa začetkom meseca julija.

Slavnostno številko «Zborov» je poslala uprava vsem lanskim naročnikom, ki so naročnino za letošnje poravnali ali ne; one, ki je še niso poravnali, vljudno prosimo, da to čimprej store po zadnjemu zvezku lanskega leta priloženi položnici. Ako položnice nimajo, naj 50 Din vplačajo na svojem poštmem uradu na številko čekovnega računa 12.154 z označbo «Zbori», naročniki izven Jugoslavije pa naj naročnino nakažejo po katerikoli banki.

Slavnostno številko (književni del brez glasbene priloge) pa smo poslali vsem pevskim društvom in zborom v državi, vsem društvenim častnim, ustanovnim in podporinim članom brezplačno. Po zvezku priloženi položnici naj se blagohotno spomnijo fonda za izdajanje «Zborov» in založbe skladb «Ljubljanskega Zvona». Vsak dar je dobrodošel in hvaležni bomo zanj!

Pridobite «Zborom» novih naročnikov, podpirajte pa tudi naša glasbena lista «Cerkveni glasbenik» in «Pevca»!

Urednikov zaključek 16. februarja 1950.

Pipp Alojzij

Prelovec Zorko

Jamnik Joško

Društveni prostori

Društvena založba skadb

Društveni glasbeni list «Zbori»

Po 25 letih svojega obstoja stopa pevsko društvo «Ljubljanski Zvon» pred slovensko javnost, da ji pokaže sadove svojih naporov in ciljev. Društvo skuša slediti tempu sodobne naše glasbene umetnosti, goji v najširših plasteh ljudstva Slovincem vrojen čut do petja in zbira okoli sebe dobre produktivne moči naše narodne in umetne muzikalne besede.

V polpretekli dobi je bila naloga malone vseh pevskih zborov, izvzemši «Glasbene Maticice», služiti nacionalnim podvigom in družabnim smotrom.

Sodobno načelo, da je petje del narodne kulture in umetnosti, ob rojstvu pevskega društva «Ljubljanski Zvon» ni bilo idejno izvajano. Pevci in ljudstvo je ljubilo zvonke melodije in navdušeno razvite narodne prapore. Čas in ljudje niso v sebi zbirali svojih moči, porabljali so jih v borbi naven.

V teh negotovih letih širšega razvoja slovenskega petja, sta kot prva vodila «Ljubljanski Zvon» nadarjena brata Ludovik in Rudolf Bajde. Prvi predsednik je bil Vinko Magister in tajnikovo je mnogo obetajoči, a zgodaj umrli slovenski pesnik in novelist Josip Premk. Pod predsedstvom Ivana Zirkelbacha je prevzel zbor pokojni skladatelj in učitelj Alojzij Sachs, ki je prvi nabiral v delokrogu društva pozneje izdane narodne pesmi (II. zvezek).

Za kratko dobo je po smrti Alojzija Sachsa vodil društvo z inicijativo in krepko roko med svetovno vojno umrli učitelj Avgust Waschte. Pod njegovim vodstvom je v l. 1910. «Ljubljanski Zvon» kot prvo slovensko pevsko društvo izvršilo historično pomemben nastop v Beogradu. V času kipečega nacionalnega vrenja in njemu sledečega avstrijskega pritiska, je bilo potrebno mnogo mladega poguma biti gost Kralja Petra in regenta Aleksandra ter s pesmijo neprikrito manifestirati za nezadržen jugoslovenski pokret.

Da je bilo stari Avstriji slovensko in srbsko bratovanje silno nevsčno in da je društvu pretil od vlade razpust, sledi iz dejstva, da je bil že v jeseni istega leta neustrašeni idealist Avgust Waschte službeno premeščen v Trst.

V tej kritični dobi je prevzel vodstvo zbora Zorko Prelovec. Delo in razvoj društva v 20 letih njegovega zborovodstva sta od tedaj neločljivo zvezana z njegovo osebo. Mladi Zorko Prelovec je prišel k društvu kot bivši zborovodja idrijskega Bralnega društva in namestnik Matejva Hubada v Glasbeni Matici, ves prožet novih pevskih smernic in živega organizatoričnega duha. Malone čez noč je preokrenil «Ljubljanski Zvon» v edini smoter vsakega pevskega udruženja — v koncertno delo. Idealna požrtvovalnost in zdrava popularnost sta mu pomagala premagati udobne pevske nazore počitalniške dobe. Že s prvimi nastopi je ustvaril «Zvonu» koncertni program po mnogih razočaranjih in ovirah. Sredi razmaha mu je prekinilo delo vojna. A že v l. 1917. je v opernem gledališču priredil koncert in po prevratu zbral razkropljene pevske moči in gojil na sledečih koncertih zbor narodne in umetne pesmi, oziraje se na časovne in muzikalne zahteve časa.

Od leta 1910. je priredil «Ljubljanski Zvon» do danes 55 koncertov, ponajveč v Ljubljani. Izven Ljubljane je nastopil z dvema koncertoma v Beogradu leta 1910. in v juniju 1924. ter z enim v Zagrebu (1926). Ožjo domovino je seznanil z delom svojega zbora na koncertih v Kranju, Kočevju, na Viču, v Rogaški Slatini, Laškem, Trbovljah, Hrastniku, Zagorju, Litiji, Kamniku, Celju in Mariboru.

«Ljubljanski Zvon» je bil prej član Zveze slovenskih pevskih zborov, sedaj je včlanjen v župi Jugoslovenskega Pevskega Saveza. V tem udruženju se je udeležil vseh skupnih nastopov in prilik. Pevovodja Prelovec je obenem pevovodja Ljubljanske župe Jugoslovenskega Pevskega Saveza.

Povodom koncerta v Beogradu pod vodstvom zaslužnega častnega predsednika dr. Antona Šviglja, sedanjega predsednika, delavnega Alojzija Drenovca, sta bila društvo in Zorko Prelovec odlikovana z redi sv. Save, saj je omenjeni koncert in založniško delo «Ljubljanskega Zvona» v težki prehodni dobi Jugoslavije mnogo doprineslo k duhovnim plemenskim stikom v državi.

Zorko Prelovec je ustanovil muzikalno založništvo «Ljubljanskega Zvona» in s tem najvažnejše osredotočje enega dela naše produkcije.

Dozdaj je društvo izdalo A. Lajovica «Pesmi samote», tri solospesve s spremljevanjem klavirja, tri lahke moške zборе (E. Adamič: «Ljubici», M. Rožanc: «Mak žari» in Z. Prelovec: «Jaz bi rad rdečih rož»), nadalje E. Adamiča: «Pet veselih pesmi» in «Pet ženskih dvospevov» s spremljevanjem klavirja, St. Premrla: «Štiri ženske zборе» s spremljevanjem klavirja, E. Adamiča: «Osem lahkih moških zborov» na narodna besedila iz Štrekljeve zbirke, J. Pavčičevo nagrobnico «Gozdič je že zelen», V. Mirkovih «Deset povesti za našo klavirsko mladino», Z. Prelovec moški zbor z baritonskim solom «Nageljni rdeči» in istega skladatelja delavsko himno «Slava delu» za moški zbor in harmonizacijo narodnih pesmi «Oj, Doberdob», «Kaj mi nuca planin'ca» in «Hiš'ca pri cest' stoji» ter J. Pavčičevo «Lenko».

Centralna točka Zvonovega založništva pa je mesečna revija «Zbori», ki jo ureja Zorko Prelovec in neumorno upravlja arhivar Joško Jamnik. «Zbori» so ognjišče za mnoge zborovske producente, zbirajo mlade talente in nudijo slovenskim pevcem bogat vir za koncertne sporede s po večini vsem dosegljivo vsebino. Ker oddaja založba tudi posamezne glasove, si pevski zbori za bagatelno ceno lahko preskrbijo notni material ter je gotovo lepa zasluga «Zborov», da so začeli zbori peti iz partitur.

Društvo ima bogat in vzorno urejen arhiv. Ko je moral zapustiti «Ljubljanski Zvon» Narodni dom, si je z lastnimi sredstvi uredil društvene prostore v Gajevi ulici 2, katere mu je blagohotno dodelil odbor «Domovine».

«Zbori» imajo od l. 1926. tudi književno prilogo s tehtnimi in aktualnimi članki iz našega sedanjega in preteklega časa, dalje življenjepise skladateljev in pevcev, poročila o opernih predstavah in koncertih in informirajo o vseh glasbenih dogodkih, doma in po svetu. Revija je razširjena tudi izven mej Slo-

venije. Želeti pa je, da se število naročnikov poveča, saj so «Zbori» po zmernosti cene in raznolikem gradivu dostopni vsem pevcem in ljubiteljem glasbe.

«Zbori» izhajajo letos že šesto leto in so zbrali v krog svojih sotrudnikov malone vse slovenske skladatelje.

Društvo ima 14 častnih, 220 ustanovnih, 208 podpornih in 79 rednih članov. Od ustanovitve «Ljubljanskega Zvona» poje v zboru le še Alojzij P i p p kot ustanovnik in najstarejši član, najdlje pa sodeluje v ženskem zboru njegova soproga, Marija P i p p o v a (od l. 1912).

Petnajst in več let so redni člani društva, odlikovani s častnim znakom, bratje: Lojze P i p p, Jože J a m n i k, Lojze L o m b a r, dr. Anton Š v i g e l j, Zorko P r e l o v e c, Zorko B e k š, Slavoj G ä r t n e r in Lujo D r e n o v e c. «Ljubljanski Zvon» je spočetka gojil le moški, od leta 1912. dalje pa tudi mešani zbor.

Z navedenimi dejstvi smo skušali podati kratek pregled 25letnega dela in truda zbora in 20letnega prizadevanja pevovodje Zorka Prelovca. Veseli uspehi pa tudi grenki boji za lepo stvar so spremljali to dolgo pot.

«Ljubljanski Zvon» je skušal skromno, a z živim zaupanjem v slovensko glasbeno javnost in v svoje mlade moči bližati se svojim smotrom.

Prepričan je, da si je pridobil tekom let mnogo vnetih prijateljev, saj mu je bila vedno pri srcu zdrava sodba publike in ni posegal nikdar preko svojega delokroga, ki so mu ga stavile razmere in lastne sile.

«Ljubljanski Zvon» bo skušal v bodoče razširiti svoje delovanje in pomnožiti založništvo, kar mu bo edinole mogoče tedaj, če bo društvo našlo v javnosti moralno in gmotno podporo. Vrelega veselja in ljubezni do stvari ima dovolj; polne koncertne dvorane in živahno zanimanje za društvene edicije pa naj dobri volji članstva in odbora zajamčijo «Ljubljanskemu Zvonu» trdno bodočnost, posvečeno naši jugoslovenski glasbi in s tem časti in ugledu integralnega dela naše narodne kulture!

«Ljubljanskemu Zvonu» ob petindvajsetletnici

Skušal sem «Ljubljanskemu Zvonu» za 25letnico napisati v album nekoliko dobrih besed. Evo jih: Samo majhna, za vse druge ljudi brezpomembna epizoda iz mojega življenja je, ki sem jo opisal. Samo par ur iz dolgega, blagoslovljenega 25letnega delovanja «Ljubljanskega Zvona». Naj mu bo opisani moj najlepši spomin v zadoščenje in bodrilo!

Emil Adamič.

Najlepši moj spomin na pevsko društvo
«Ljubljanski Zvon».

Rayno pet dni manj kot šest let je minilo 19. avgusta 1920. leta, ko sem, vrnivši se iz ruskega ujetništva, zopet stopil na tlak ljubljanskih ulic. Bilo je to okrog desete ure zvečer. Plašen in zmeden sem stal pred kolodvorom. Vedel sem, da je pred menoj nov svet; svet, ki je moral biti kruto nasprotje onega sveta, ki sem ga ravnokar v Rusiji, boljševiški Rusiji, zapustil. Ali bo ta svet jasnejši, ali bo temnejši? Kaj je z mojimi ljudmi, o katerih štiri leta nisem slišal niti besedice? Kdo mi bo rezal vsakdanji kruh? Kam naj sedem, kam ležem? Da se me še kdo spominja razen mojih najbližjih, o tem si niti sanjati nisem upal. Zdelo se mi je, da vsega onega, kar je bilo pred vojno, zame ni več. Prepričan sem bil, da je burja, ki je zdrvela preko vsega sveta, brez sledu odnesla tudi vso mojo

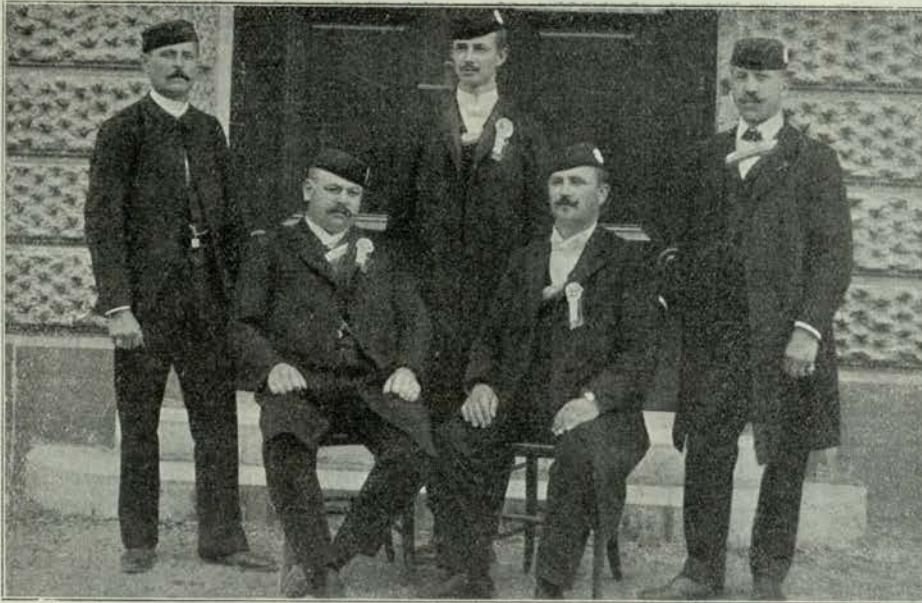
predvojno preteklost, vse sledove mojega majhnega dela. Treba bo začeti vse iznova. Ali bo za to dovolj sil? Dovolj volje? Toda čemu novo delo, za koga? Kako naj se orientiram v novem svetu, ki je brez dvoma telesno in še bolj duševno diametralno nasproten onemu, ki sem mu utekel? Brez mene, brez mojih rok, brez mojega uma je šlo življenje svojo pot ves čas moje odsotnosti in nihče me ni pogrešil. Kakor bi ležal že dolgo, dolgo v grobu! Čemu vstajati iz groba? Ali ni bolje, da se zarijem v samoto, kjer ne bom ne videl, ne slišal ničesar in nikogar? Sicer pa, kam ta trenutek? Vedel sem edino le za dom staršev in da najbrž kdo mojih bližnjih po njihovi smrti stanuje tam! Torej tja! Po mojih rusko-boljševiških pojmih sem bil oblečen kot buržuj, torej za Ljubljano in za svoje prav gotovo dovolj dostojno. Svilen šapka, pisana kosovorotka, lakast črupas, nekoliko prozorne hlače nad krivimi lakastimi škornji, papirnat kovčeg in buharska preproga kot postelja. Vse sicer precej pomečkano, nekoliko tudi živo navzlic skrbni mariborski desinfekciji, toda vendarle buržujsko, kajti, sedaj sem bil v Evropi in treba je bilo gledati malo nase. Pozneje so mi rekli, da sem prišel domov oblečen kot — baraba!

Potrkal sem na okno po precejšnjem obotavljanju. Odprla mi je sestra, odskočila in mi pred nosom hotela zaloputniti vrata. Nisem je mogel takoj prepričati, da sem to jaz! Moj slovenski jezik je po tolikih letih postal nekam okoren in govoril sem nekak slovanski esperanto. No, vsi moji se me še spominjajo in baje me vsi težko čakajo! Nikakor tega nisem hotel verjeti. Domov je prišel še moj dobri svak Vinko. Oj, koliko smo govorili, koliko, koliko! Že se je danilo, ko sem legel v nevajeno mehko posteljo. Po vsej sili sem hotel ležati na tleh, saj nisem na prožni matraci med rjuhami spal šest let. In drugi dan svetlo pogrnjena miza, svetel kruh, svetli obrazi, svetel dan. Nagovoril, nasmejaj, najedel, napil sem se do mile volje. Torej je vendarle še raj nad boljševiškim rajem in nad tem rajem še kaj in še kaj? Vredno bo vnovič živeti in delati za vse te dobrote na zemlji. Sedel sem, odpiral usta, oči, ušesa. Bil sem kot soba, iz katere mečejo stare, nerabne mobilije, jo slikajo na novo, ribajo, razgrevajo in urejajo. A na ulico si nisem upal. Dopovedali so mi še, da v mojem kostumu nikamor ne smem. Strašili so me s policajem. Strahu sem pred takimi osebnostmi prinesel čez in čez od tam, kjer sem bil. Tudi videti nisem hotel nikogar in ničesar. Bilo mi je dobro tu, kjer sem bil. Nihče ni vedel za moj prihod in če bi moj dragi in poredni svak Vinko molčal, ostal bi pri sestri med štirimi stenami, ali bi zbežal v grmovje na Golovec in nihče ne bi vedel zame. Popoldne pa je stopil nenadoma prvi izmed prvih dobrih prijateljev predme — Prelovec. Ž njim zdaj ta, zdaj drugi. Cela živahna, radovedna, zgovorna vrsta. Ogleдали so si do dobra ruskega «plašurja», razveselili me, razžalostili in vsega zmedenega poslali v Kamnik k družini. Torej le nisem pozabljen! Bil sem le daleč, daleč in dolgo, dolgo me ni bilo nazaj! Vera, prijateljstvo in zvestoba in vse tako, brez česar je biti bolje v grobu, pa je ostalo. Nisem verjel v čudeže. Zdaj verjamem!

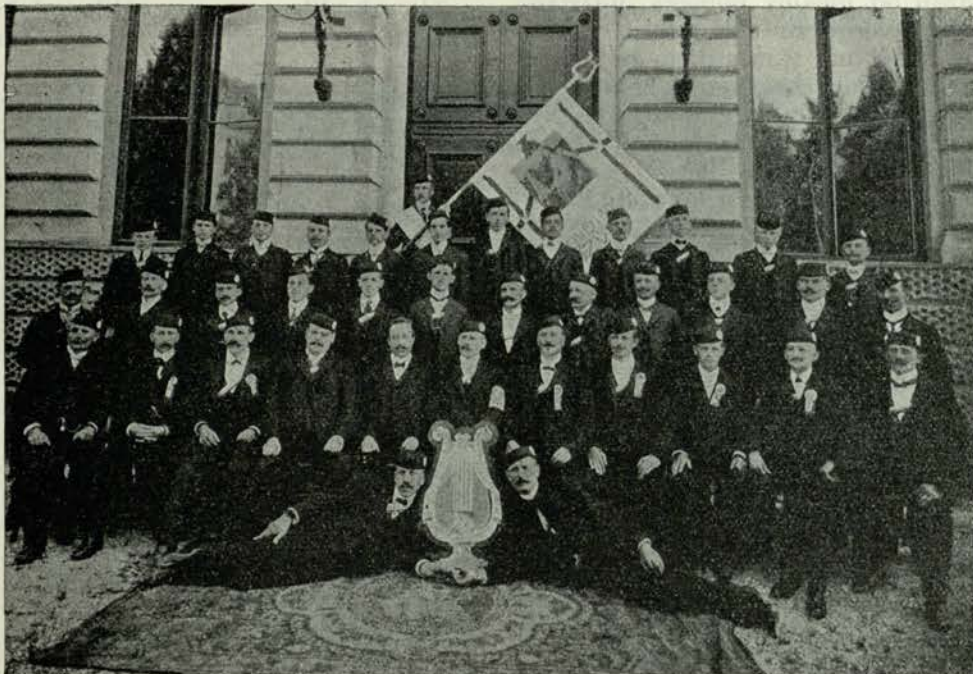
In komaj sem se ogrel doma v Kamniku, komaj vsem očem pogledal do dna, komaj se nastiskal milih rok, že se je posvetilo zvečer pod oknom in «Lira» pod vodstvom mladega Vremšaka mi je zapela podoknico. Jaz pa sem si potegnil čez glavo odejo in krčevito zapiral mokre oči.

Drugi dan sem ves osupel čital v «Slovenskem Narodu», da mi bo pevsko društvo «Ljubljanski Zvon» priredilo naslednjega dne v dvorani Narodnega doma sprejemni večer, tja da naj pridejo vsi, ki me žele pozdraviti. Ustrašil sem se in takoj energično izjavil, da me nihče ne gane z mesta. Kako naj skočim tako nenadoma kar z obema nogama med ljudi? Kako naj se jim ves zmešan in odtujen prezentiram? Prepričan sem bil, da bo prišlo par ljudi iz radovednosti gledat na svobodo izpuščenega razbojnika. Jaz pa nisem bil pri volji, da bi jim služil za plaho tarčo, ki se ji bodo potem smejali. Nisem si hotel pustiti gledati v srce in v dušo! Ne, ne grem! In vendar so me pregovorili in prepričali. Premamili so me, kot premamijo bolnika, da leže na operacijsko mizo pod nož.

Ko sem prišel na novo v preširoko nekdanjo predvojno obleko oblečen pred Narodni dom, zavarovan na vseh straneh od znancev, prijateljev in sorodnikov, da bi jim v zadnjem hipu ne pobeignil, sem zagledal od vhoda v Narodni dom pa tja do odra v dvorani dve vrsti belo oblečenih deklet. Uprl

Ustanovniki «Ljubljanskega Zvona» l. 1905.

Zbor l. 1908.

sem se z obema rokama ob zid in nobena beseda bi me ne spravila niti za korak naprej, da me niso, kaj vem, čigave roke s silo porinile v vežo med ljudi. Od tam pa je šlo sedaj že samo dalje. Moj trmasti upor je bil zlomljen. Da ne utonem v tem — tako se mi je zdelo — celem morju ljudi, sem bil prisiljen plavati.

Po neskončno dolgem času sem ta večer slišal zopet slovensko petje, slišal svoje pesmi, ki jih skoro nisem več prepoznal, slišal zdaj od te, zdaj od druge mize ljubeznive nagovore iskrene dobrodošlice, stiskal roke, begal z očmi po smejočih se obrazih, krilil z rokami, govoril, plakal, smejal se. In v mojo dušo se je počasi selil mir, srce je naraščalo, prekipevalo, vera v moje delo se je vračala, začutil sem se človeka med enakimi ljudmi, človeka, ki ni še dozorel za grob, človeka, od katerega še pričakujejo dejanj, ki mora še voditi, ustvarjati novo, ki mora krepko verovati v bodočnost, ker bodočnost veruje vanj.

Ta večer, ki mi ga je tedaj, po moji odisejadi podarilo pevsko društvo «Ljubljanski Zvon» na inicijativo prijatelja Prelovca, je bil odločilen za vse moje nadaljnje in sedanje delo. Na tem večeru so pognali v meni novi upi, novi načrti, oživele so nove sile in vse, kar sem od tedaj dalje ustvaril, korenini v tem nepozabnem, rešilnem večeru. Takrat so me naši dobri ljubljanski pevci znova krstili in njim in naši muziki je od takrat posvečeno vse moje delo, vse moje življenje. Ako je in bo vse to v čast in slavo naši pesmi, bo sodila bodočnost.

V mojem srcu pa bo do zadnega utripa ostal ta prekrasni večer zapisan kot najsvetlejši spomin na pevsko društvo «Ljubljanski Zvon».

Ob 25letnici pevskega društva «Ljubljanski Zvon» se spominjam njegovih početnih nastopov in jih primerjam z zadnjo kulturno bilanco. Kakšen razmah, kakšen občudovanja vreden vzpon je ta mehak in čist zbor, brodeč skozi križe in težave, dosegel v tem razdobju! Drugi zbori se podirajo, «Zvon» zida naprej, se spopolnjuje, razširja svoj sloves, poln čistega bronu po slovanskem svetu. Dvignil se je iz lastne moči, začaran od idealov polnega, požrtvovalnega koncertnega vodje in skladatelja Zorka Prelovca. Pevskim društvom v mestih in na deželi kličem: Sprejmite in vlijte v dušo svojih zborov vse neprecenljive lastnosti, ki so dvigale in dvigajo «Ljubljanski Zvon»: Disciplino, vztrajnost in složno skupno delovanje. Požlahtnjeni s takimi vrednotami, bodo zavzemali vsi naši zbori prva mesta kakor naš «Ljubljanski Zvon». Pristrčne čestitke!

Oskar Dev.

Vztrajajte v ljubezni in navdušenju za umetnost, gojite z vso vnemo lepo petje, med seboj bodite složni in stremite po čim višjih umetniških uspehih, do katerih Vas pripelje prav gotovo dosedanja lepo začrtana pot!

Ta pot naj Vas vodi preko miline slovenskega petja v lepoto jugoslovenske pesmi in končno v umetnost vseh narodov sveta, katerih združeno harmonijo vidim pred seboj.

K petindvajsetletnici dosedanjega uspešnega delovanja društvu iskreno čestitam, kakor tudi pristrčno čestitam Prelovcu k dosedanjim doseženim lepim uspehom.

Matej Hubad.

K razvoju nove zborovske glasbe si je «Ljubljanski Zvon» tekom svojega 25letnega delovanja nedvomno priboril velike zasluge. Veliko kulturno delo tega agilnega pevskega društva in našega jubilaranta je za nas Slovence neprecenljive vrednosti. Častna naloga glasbenega zgodovinarja bo, da opiše delovanje tega žilavega pevskega društva skozi dobo 25 let in 20letno delovanje agilnega pevovodje Zorka Prelovca.

Neprecenljive zasluge si je naš jubilarant pridobil tudi z izdajanjem glasbenega lista «Zbori» kot glavne propagatorja nove zborovske glasbe, brez katerega bi bil razvoj nove zborovske glasbe zelo zelo otežkočen.

Petindvajsetletno neumorno delovanje je postavilo «Ljubljanski Zvon» na častno mesto in se danes lahko prišteva s ponosom med naše najodličnejše zборе.

K skromnim vrsticam še najiskrenejše čestitke k 25letnici, želeč kar največ uspeha in plodonosnega delovanja na poti k 50letnici!

Anton Jobst.

Svet brez pesmi bi bil prazen in pust. Pesem po-laga v srca kalí ljubezni. Kjer se te kalí bohotno razrastejo, je že na zemlji raj. Kakor doslej 25 let, tako posvečuj «Ljubljanski Zvon» vsak trenutek pesmi tudi poslej, ker s tem posvečujete vse, ki poslušajo vašo pesem.

Ferdo Juvánc.

V času, ko je pod svobodnim solncem po vsej širni domovini krepko poganjalo; ko je rašla volja do ustvarjanja novih duševnih vrednot; ko je bilo treba vsem resnim stremljenjem pomagati k uresničenju; ko so razdivjane strasti potrebovale blagih pomirjevalnih vplivov; ko je bilo treba gasiti žejo po novem in dobrem ter gojiti ljubezen in spoštovanje skupnosti in posameznikov;

v onem času, ko so se temu nasprotno gotovi poklicani javni in zasebni činitelji odtegovali svoji dolžnosti napram našim glasbeno-kulturnim potrebam in egoistično čuvali le svoj dobrobit; ko so privolili v definitivno smrt odličnega mentorja našega glasbenega življenja in so se za vedno pokopale gotove redne emanacije kulturnih institucij;

v onem času skrajne proze si vstalo Ti, revež med bogatimi in bogat med reveži, zazvonilo s podvojeno močjo, zbudilo zaspance, vlilo mlačnežem pogum, obupanim novo nado, pozvalo vse ljudi dobre volje na delo, da se kaznujejo strahopetneži in osramotijo špekulantje. Rešilo si blodečo ladjo in dalo našim duhovnim silam vsaj delen, a tem uspešnejši razmah. Začelo si z glasbenimi edicijami in služilo vsem kot najplemenitejši vzgled stvarnega hotenja in razumevanja dejanskih potreb.

Zdaj, ko slaviš 25letnico svojega neumornega in plodovitega delovanja na polju pevske kulture, lahko s ponosom zreš nazaj v to dolgo dobo in na poslednje desetletje še posebno, ker v njem si umelo smotreno in spretno, pri tem pa skrajno požrtvovalno voditi še širokopotezno glasbenoprosvetno delo; ponosno pa bodi tudi na svojega vodjo, Zorka Prelovca, ki je s svojo nesebičnostjo, vztrajnostjo, z ljubeznijo do pevske umetnosti in delavnostjo vzor kulturnega delavca.

Nisi še povsod želo priznanja za svoje veliko delo; nergačev, godrnjavsov in nojev je še okoli Tebe. A to naj te ne moti: pride čas, ko se bo Tvoje zgodovinsko delo znalo ceniti, do tedaj pa naprej po poti, ki je samo ena!

Vasilij Mirk.

Pevskemu društvu «Ljubljanski Zvon», ki se je iz malih početkov razvilo v velik, ugleden in res izvrsten pevski zbor, čestitam ob njegovi 25letnici najiskreneje. Enako njegovemu sedanjemu pevovodju Zorku Prelovcu, ki spretno in požrtvovalno vodi zbor že 20 let. Naj bi bilo obema prisojeno še dolgo, plodonosno življenje!

Slovinci smo v zadnjih desetletjih v glasbi silno napredovali. Nismo sicer še povsod na višku; manj-

Magister Vinko

Dr. Švigelj Anton

Drenovec Lujo

Zirkelbach Ivan

Bajde Ludovik

Sachs Alojzij

Vašte Avgust

Odbor 1. 1930

ka nam še marsičesa. A ponosni smo lahko na našo bogato zborovsko glasbo, ki se je v zadnjih letih zlasti po zaslugi «Pevca» in «Zborov» posebno oplodila in namnožila.

Če Bog da, bodo slovenski skladatelji kakor na polju instrumentalne tako tudi na polju vokalne glasbe še in še ustvarjali. Slovenska glasbena društva in zlasti slovenski pevski zbori pa izvajajte, kar Vam skladatelji nudimo. Z omalovaževanjem raznih naših domačih skladb se je pri nas, žal, že dostikrat grešilo. Včasih se zdi, kot bi obstojal pri nas nekak monopol glede izvajanja slovenskih skladb doma in v tujini. Zato več medsebojnega spoštovanja, upoštevavanja, razumevanja, več iskrenosti in nepristranosti v naše glasbene kroge! Dobra skladba, kakršna koli že, ni za to zložena, da se tu ali tam natisne, potem pa da ostane mrtva na papirju, temveč zato, da se izvaja, da jo sliši narod in tudi skladatelj sam ter pri tem dobi novega veselja in nove pobude za nadaljnje skladateljsko delovanje.

Stanko Premrl.

Le zvoni «Zvon», in sicer tako, kot si ubran, ter ne skušaj na komando ljudi, ki sami niso nikdar peli v zboru, uvajati v svoje zvonjenje tuje pazvoke. Brez strahu! Veruj svojemu zdravemu slovenskemu pevskega nagonu in Tvoje zvonjenje se bo še nadalje razlegalo v veselje našega naroda! *Saša Šantel.*

Višek glasbene umetnosti je obenem višek splošne narodove kulture. Za tem viškom je stremil «Ljubljanski Zvon» dolgih petindvajset let z občudovanja vredno vztrajnostjo. In ona moč, ki je društvo vodila, edinila, idealizirala, je osebnost njegovega pevovodje, Zorka Prelovca. Društvo in njegovemu dirigentu čestitam k petindvajsetnici iz dna srca.

Zvoni «Ljubljanski Zvon» in dóni po slovenskih pokrajinah in oblažuj slovenski narod s pesmijo!

P. Hugolin Sattner.

O priliki Vašega jubileja Vam iskreno čestitam. Spominjam se Vaših prvih objav pred 25 leti, v katerih ste obljubovali, da hočete gojiti novo glasbo s tem, da izvajate težko izvedljive skladbe, umetniške vrednosti, katerih se drugi nočejo lotiti. Ta naloga, ki je bila dokaj nevarna, se Vam je posrečila in zmagali ste vse težkoče. Izvajali pa ste tudi druge skladbe z isto ljubeznijo. Tako tudi moje, od katerih ste imeli nekatere stalno na repertoarju in pa kar celega ste me tudi prišteli svojim članom, tako da tudi jaz v duhu vedno z Vami pojem.

Zahvaljujem se Vam in kličem «na mnoga leta» Vam in Vašim članom v spomin in bodrilo.

Dr. Anton Schwab.

Vsako kulturno društvo, ki slavi 25letnico svojega obstoja in neumornega delovanja, zre lahko s ponosom na preživela leta, ker je 25letnica dokaz, da je društvo delovalo, sicer bi bilo razpadlo; 25letnica mu je novo rojstvo, ki ga poživi in mu osveži moči za nadaljnje delo.

Pevsko društvo «Ljubljanski Zvon» je brezdvomno storilo, kar je bilo v njegovi moči za razvoj slovenske glasbe: izdajalo je muzikalije v lastni založbi, prirejalo koncerte in po vojni — v dobi največje suše naše glasbene produkcije — je začelo izdajati glasbeno revijo «Zbori», ki jih spretno urejuje društveni pevovodja Zorko Prelovec za plačo: trud, zabavljičice in napadi v časopisju.

Društvu za neprecenljive zasluge na polju glasbe ob 25letnici in agilnemu gospodu pevovodji Zorku Prelovcu ob 20letnici pevovodstva tudi moje iskrene čestitke.

Martin Železnik.

Pevsko društvo «Ljubljanski Zvon» se lahko s ponosom ozira nazaj na svoje petindvajsetletno delovanje. Od skromnega moškega zbora, ustanovljenega v Ljubljanskem predmestju, se je polagoma razvilo v velik in dobro zaseden mešan zbor, tako da zavzema danes za zborom «Glasbene Maticice» vodilno mesto med našimi pevskimi društvi in zbori.

Društvo je delovalo v kulturnem zmislu in je zasledovalo tudi naš vseobči predvojni cilj: kulturno združenje Srbov, Hrvatov in Slovencev.

Obledel je že nekoliko spomin na «Zvonov» izlet v Beograd leta 1910., ko je kot prvo slovensko društvo nastopil v sedanji jugoslovnski prestolici z domačimi, umetnimi in narodnimi zbori ter pred tedanjim prestolonaslednikom, sedanjim kraljem Nj. Vel. Aleksandrom I., pokazal vso krasoto naših pesmi in popevk. Bilo je to v nevarnih političnih časih, ko nikdo ni slutil, da se bodo v najkrajšem času izpolnile preroške besede tedanjega soizletnika, da bodo poleg kulturnega sodelovanja tudi puške in kanoni morali pomagati k združitvi jugoslovenskih plemen.

Po koncu svetovne vojne je «Zvon» zopet začel udejstvovati svoj začrtani program in prirejati skrbno pripravljene koncerte z sporedi umetnih skladb in narodnih pesmi.

Zvonašice in Zvonaši! Zvesto se oklenite svojega neumorno delujočega zborovodje Prelovca, ki Vas vodi od zmage do zmage. Naj Vam bo vedno na mislih in v srcu ne le pevska družabnost, ki jo gojite med seboj, temveč tudi ideal vsakega pevskega društva: čim bolj discipliniran nastop, čim točnejše petje, čim bolj dovršeno prednašanje, da si s tem pridobite najlepšo publiko: široke mase preprostega naroda, ki rad posluša lepe pesmi glas iz grl svojih ljudi. S petjem k srcu, s srcem k domovini: to bodi Vaš demokratski program!

V tem zmislu kličem «Ljubljanskemu Zvonu»: Vivas, crescas, floreas!

Anton Švigelj.

Dva brata, oba starejša sta bila «Zvonaša». In tako sem bil velikokrat v družbi pevcev na različnih prireditvah in izletih. Bilo je l. 1908. «Ljubljanski Zvon» je razvil svojo zastavo. Na predvečer je priredil kumici zastave pl. Trnkocijevi podoknico. Treba je bilo potrebnih fantičev, da bi nosili lampijončke. Navdušen od nekdanj za vsako «akcijo» sem zbral v telovadnici s pomočjo voditelja tovariše naraščajnike ter s krepkim sokolskim korakom in lampijončkom na palici spremljal «Zvonaše» na Mestni trg. Korakal sem vedno v bližini pokojnega tenorista Lumbarja, kajti zdelo se mi je, da najlepše poje. Ko smo se postavili za podoknico, je bil Lumbar zelo prijazen z menoj in ko so pričeli peti, sem slišal samo njega; gledal sem ga naravnost v usta, medtem mi je pa lampijonček zdrknil na Lumbarjevo glavo, hvala Bogu, brez večje nesreče. — To je bil moj prvi nastop z «Ljubljanskim Zvonom».

Takoj po razvitju zastave sta me peljala brata v društvene prostore. Predsednik Zirkelbach, znani tenorist Heuffel, Kavčič, basista Pintar in Pipp so bili zelo prijazni z menoj in ko so me predstavili Lumbarju (kolika sreča, saj je bil po mojem mnenju najboljši pevec), se mi dobro-

dušno nasmeje ter pravi: «Čigav? A tako! — Drenovčev! — No — pa kar pri nas ostani; naučili te bomo pet' kot kanarčka.» In od takrat sem sedel pri vajah vedno poleg Lumbarja. — Pevsko društvo «Lira» v Kamniku je slavilo svojo 25letnico, ki se je je udeležil poleg mnogih drugih pevskih društev tudi «Ljubljanski Zvon». Predsednik mi je na moje velikansko veselje dejal, da grem lahko kot naraščajnik na proslavo z zborom. Kako naj popišem to radost, navdušenje, srečo? — Jaz — «Zvonaš» s čepico in trikoloro. Bil sem v praznični obleki prvi na šišenskem kolodvoru. V Kamniku je bil dopoldne sprevid, revija udeležencev, delegatov, društev. Od arhivarja Jamnika sem dobil note, da sem jih nosil v sprevidu, zadnji v paru. To je bil ponos, spredaj zastava, potem «Zvonaši» in nato jaz s čepico in notami. Sredi trga smo bili, ko so padle prve kaplje, nato dež, potem naliiv. Pevci pred menoj so dejali: «zastava bo mokra, škoda — kršena bo»; jaz sem pa — kot velik — s čepico na glavi prekladal note z leve v desno, z desne v levo roko ter moško vztrajal kot vsi pevci «Zvonaši». Sprevid je bil zaključen predčasno. «Zvon» je bil dodeljen na kosilo, če se ne motim, v restavracijo «Pri Petru». Tja smo prišli vsi mokri, jaz v lahki oblecki docela premočen, le note so ostale suhe — no, bile so pač vestno zavite v močnem debelem platnu. Posadili so me k peči ter zapeli, da so se tresle šipe — jaz sem pa poslušal in gledal Lumbarja ter popolnoma pozabil, da sem moker do kože —

To je bil moj drugi nastop z «Ljubljanskim Zvonom».

Ko je l. 1923. odstopil vzgledni predsednik doktor H. Švigelj, sem bil izvoljen za predsednika. Od tega časa bi imel mnogo, mnogo povedati. Koncerti v

Beogradu, Zagrebu, Mariboru, Celju, Rogaški Slatini, Laškem, Litiji, Hrastniku, Ljubljani itd. so utrdili pod spretnim vodstvom pevovodje P r e l o v c a sloves «Ljubljanskega Zvona» kot resno stremečega koncertnega društva, kot propagatorja naše lepe narodne in umetne pesmi. Krog prijateljev, podpornikov in ustanovnikov se je večal od dne do dne. Štremljenje po izpopolnitvi ter resno hotenje požrtvovalnih pevcev je privabljal v društvo vedno nove pevke in pevce. Dobrodošel je bil in je vsak, kdor pošteno misli. Neglede na starost, poklic, prepričanje se zbirajo žene in dekleta, možje in fantje vsak teden dva-, tri-, da celo štirikrat po dnevnem delu v društvenih prostorih in to nesebično v prospeh naše jugoslovenske pesmi.

Poleg solnčnih dni je padla na društvo tudi marsikatera senca.

Meseca marca l. 1928. nas je za vedno zapustil naš ustanovnik, odbornik, odlični pevec L u m b a r j. Bil je zelo žalosten dan, ko smo ga spremili. Imel sem nalogo, da spregovorim na pokopališču par besedi v slovo. Čim bliže smo bili, tem težje mi je bilo. Noge so mi postale težke, postal sem nesiguren, lotila se me je poštena trema. Po molitvi sem spregovoril par besedi v imenu «Ljubljanskega Zvona» in osebja Narodnega gledališča. Pevci, katerih veseli in solnčni obrazi so me vedno razveseljevali, so bili resni, njihovi pogledi otožni, oči so jim bile zalite s solzami —. Vrhovi naših planin so bili zaviti v neprodarno temnosivo odejo, ko smo se zadnjič poslovili od tovariša, ki nam je bil s svojim darom in vzglednim udejstvovanjem v društvu vzor ter vzbudil toliko ljubezni do pesmi.

To je bil v dobi 20 aktivnih let v društvu moj najtežji nastop.

Lujo Drenovec.

Lujko Drenovec

pevovodja ljubljanske župe J. P. S.

Zbor 1. 1912.

Zbor 1. 1920.

Častni člani pevskega društva «Ljubljanski Zvon» so:

Adamič Emil	Dr. Krek Gojmir	Odavič Risto
Akadem. pevsko društvo «Obilič»	Lajovic Anton	Dr. Schwab Anton
Förster Anton	Manojlovič Kosta	Pevska družina «Stankovič»
Hubad Matej	Nušič Branislav	Prvo beograjsko pevsko društvo
	Franja dr. Tavčarjeva	
	Marija Trnkoczyjeva	

Odbor pevskega društva «Ljubljanski Zvon» ob 25letnici:

Dr. Anton Švigelj (častni predsednik).

Lujo Drenovec, predsednik	Zorko Prelovec, pevovodja	Ivan Ošaben, tajnik	Alojzij Lombar, blagajnik	Joško Jamnik arhivar.
------------------------------	------------------------------	------------------------	------------------------------	--------------------------

Odborniki:

Pelan Danica, Ramšak Marica, Artuč Janko, Boh Anton, Gabrovšek Ljubo, Grilc Joško, Karničnik Miloš, Kobilica Avgust, Pipp Alojzij, Pleteršek Joso, Wohinz Ludovik.

Odborniki od leta 1905. do 1930.

Predsedniki:

Vinko Magister od 1905 do 1906	Ivan Zirkelbach od 1906 do 1910	Dr. Anton Švigelj od 1910 do 1923
	Lujo Drenovec od 1923 do 1930	

Blagajniki:

Ivan Dachs † od 1905 do 1906	Jakob Lumbar † od 1906 do 1919	Karol Wohinz od 1919 do 1923
	Alojzij Lombar od 1923 do 1930	

Tajniki:

Josip Premk † od 1905 do 1906	Janko Zorko od 1909 do 1919	Dore Matul od 1921 do 1927
Alojzij Pipp „ 1906 „ 1907	Dore Matul „ 1919 „ 1920	Artur Šulc „ 1927 „ 1929
Franc Kržič „ 1907 „ 1909	Janko Krek „ 1920 „ 1921	Ivan Ošaben „ 1929 dalje.

Pevovodje:

R. in Lud. Bajde od 1905 do 1907	Alojzij Sachs od 1907 do 1909	Avgust Waschte od 1909 do 1910
	Zorko Prelovec od 1910 do 1930	

Zastavonoše:

Franc Kržič od 1908 do 1910	Alojzij Pipp od 1910 do 1924	Ivan Vizjak od 1924 do 1928
	Ludovik Wohinz od 1928 dalje	

Arhivar:

Joško Jamnik od 1906 do 1930

Ustanovni člani «Ljubljanskega Zvona»:

Ahačič Luka	Bešter Veličan	Berlič Feljko	Ciuha Viktor
Artuč Fani	Breuer Jaroslav	Belantič Anica	Cunder Matija
Bizilj Tomaž	Breuer Mimi	Batjel Franc	Černe, dr. Fran
Bolaffio Evgen	Bricelj Ivan	Beden Franc	Černe Makso
Buzzolini Lena	Babka Alojzij	Božič Davorin	Černe Jernej
Bitenc Pavel	Bizjak Martin	Betetto Julij	Černe Jože
Bobič Dušan	Bončar Matija	Carli Matija	Čermelj K.
Brenčič Marija	Bončar Antonija	Cerar Franjo	Čemažar Josip

Družba sv. Cir. in Met.	Kollmann Robert	Pestotnik, dr. Pavel	Štraus Ludovik
Dežman Alojzij	Kolinska tovarna	Praprotnik Avgust	Šušteršič Anton
Dolenc Ciril	Kobilica Janko	Prepotnik Peter	Šušteršič Slavko
Derenda Franc	Kokalj Rudolf	Potočnik Konstantin	Sark Ernest
Dolničar Martin	Kette Josip	Podbregar Pavla	Šlechta Bogomir
Dolničar Josipina	Krapš Anton	Prelovec Zorko	Štor Janko
Dolničar Darinka	Keber Anton	Papež, dr. Oton	Špan Jože
Dolničar Milena	Kunstek Anton	Prelovšek, ing. Matko	Šega Franc
Dolenc Franc	Kovačič Anton	Puher, dr. Srečko	Šiška Ivan
Drenovec Franja	Kralj Franjo	Perko, dr. Milan	Šušteršič Franc
Drenovec Josip	Kuralt Fran	Pretnar Franciška	Šterk Pero
Drašlar Josip	Kuralt Anica	Potočnik Minka	Šešek Ivan
Est Rudolf	Koželj Miha	Polajnar Karol	Turk Rajko
Erman Ivan	Kačič Karol	Pengov Osvald	Turk Albin
Erjavec Franc	Kovač Jože	Pečnik Minka	Turk Josip
Est Viktorija	Krek Ivan	Povirh Ivanka	Turner Matija
Franzot Viktor	Kunčič Simon	Pleteršek Joso	Trauner, dr. Leon
Franchetti Zdenko	Kovač Polde	Pleteršek Helena	Tomšič Anton
Grile Jože	Koman Manica	Pelan Oton	Tönnies Emil
Gorec Joso	Karničnik Franja	Piskar Ivan	Trtnik Marija
Grom Srečko	Kobilica Avgust	Petan Joško	Trtnik Franc
Grom Ante	Lombar Alojzij	Pipp Lojze	Tomšič Pavla
Gradišar Ivanka	Lombar Minka	Rojina Josip	Uran Josip
Gärtner Janja	Lombar Andrej	Rohrmann Josip	Urbančič Josip
Grablovič, dr. Josip	Lombar Cecilija	Rak Franc	Vrhovnik Ivan
Gerkman Anton	Leskovec Fran	Rus Srečko	Vršič Otilija
Gril Alojzij	Lapajne Ana	Rus Viktor	Velkavrh Mimi
Grad Ivan	Leskovec Ivanka	Raška Oton	Vičič Franc
Grad Franc	Lihtenekar Ivan	Rebec Franc	Vovk Jože
Hafner Fani	Miholič N.	Rebernik Rado	Vlaj Miško
Havliček Franc	Mencinger Anton	Ražem Anton	Vodeb Božidar
Hrovat, ing. A.	Molan Jakob	Rojina Ivan	Vodeb Cilka
Hrovat Jakob	Mlakar Ludovik	Rekar, dr. Ernest	Vospernik Ulrik
Hrastnik Angeloslav	Meden Viktor	Ravnikar Avgust	Vilar Josip
Hostnik Rezi	Mahkota Martin	Rodič Josip	Vernik Alojzij
Ivančič Ivan	Maschke Ferdo	Repovš Mire	Wernig Ferdinand
Ivanuš Vojtek	Maschke Pavla	Stepič Peter	Wohinz Anica
Iglič Josipina	Marolt Nande	Stritar Ivan	Zor Miroslav
Jež Janko	Miculinič Rudolf	Suhadolnik Ivan	Zalaznik Rado
Juvan Klotilda	Medved Josip	Stuchly in Maschke	Zicherl Rudolf
Jug Jože	Medič-Zankl	Sokol I Tabor	Zupančič Leopold
Juvan Mici	Majcen Ciril	Simončič Franc	Zorman Franc
Javornik Joško	More Emil	Stopar Davorin	Zalaznik Rezika
Jemc Pavel	Malenšek Josip	Smerkolj Albin	Zalesjak Dano
Jančigaj Fran	Mikuž Ivan	Sattler Angelo	Zupančič, ing. Franc
Jančigaj Martin	Mohorič Fran	Semko Peter	Zamljen Ivan
Jeločnik Viktor	Molè Franc	Strupi Alojzij	Zupančič Polde
Janežič Anton	Novak Joško	Slanovec Alojzij	Zorko Janko
Jager Anton	Novak Ignac	Sever Rudolf	Zemič Vladimir
Jeruc Oton	Novak Slavko	Slanovic Ivan	Zgonc Anton
Jeruc Marica	Osredkar Joško	Sterle Mimi	Železnik Ivan
Jovanović Andrija	Oražem Veljko	Švigelj, dr. Anton	Žičkar Anton
Košenina-Peterca Ivan	Oblak, dr. Ciril	Šaplja Danilo	

Redni člani «Ljubljanskega Zvona» ob 25letnici:

Aleš Vladimir
Artač Ivan
Artač Lojze
Boh Anton
Bekš Zorko
Brajnik Edvard
Cerar Alojzij
Drašlar Kazimir
Drenovec Lujo
Dougan Milan
Dolničar Vladimir
Frank Ivan
Gabrovec Avgust
Gabrovšek Ljubo
Havliček Franc
Ilaš Hinko
Jamnik Joško
Karničnik Miloš
Kuštrin Anton
Kalčič Josip
Kobilica Avgust
Lampič Janko
Loboda Slavko

Lombar Lojze
Lukas Oton
Majerič Lojze
Matul Dore
Milač Milan
Milač Polde
Milač Ivo
Možina Ivan
Omerza Zdravko
Ošaben Ivan
Ošabnik Slavko
Patè Ivan
Pelan Ciril
Pfeifer Vladimir
Pipp Lojze
Pleteršek Joso
Pöschl Rudi
Rebernik Lado
Sterle Maks
Starič Franc
Šule Artur
Tomažin Metod
Vahen Miha

Wohinz Leon
Wohinz Ludvik
Zajc Vlado
Zahradnik Viktor

Aleš Milka
Bitenc Ela
Baggia Marija
Bajec Marija
Bizjak Ana
Bončar Milena
Cankar Iva
Dolenc Mila
Greiland Frida
Grm Marica
Golob Vekoslava
Herman Frančiška
Hrastnik Anica
Hrastnik Ivanka
Hebein Iva
Jeršek Silva
Kalčič Mimi
Kastelic Iva

Kandus Angela
Križman Ema
Likar Zora
Lovše Anica
Malenšek Mici
Pavlič Olga
Pelan Danica
Pelan Olga
Pipp Marija
Potočnik Pepca
Robida Mara
Rožmanc Tončka
Ramšak Marica
Ramšak Špelca
Sluga Zora
Srečnik Mimica
Šoba Slavica
Škele Roža
Tancig Pavla
Volavšek Draga
Wohinz Roza
Žigon Roža
Žbona Marija

Umrlí redni člani «Ljubljanskega Zvona»:

Gärtner Slavoj
Hartman Lado

Heuffel Avgust
Letnar Franc

Lumbar Jakob
Mlakar Avgust

Svetlič Anton
Štamcar Avgust

Društveno geslo:

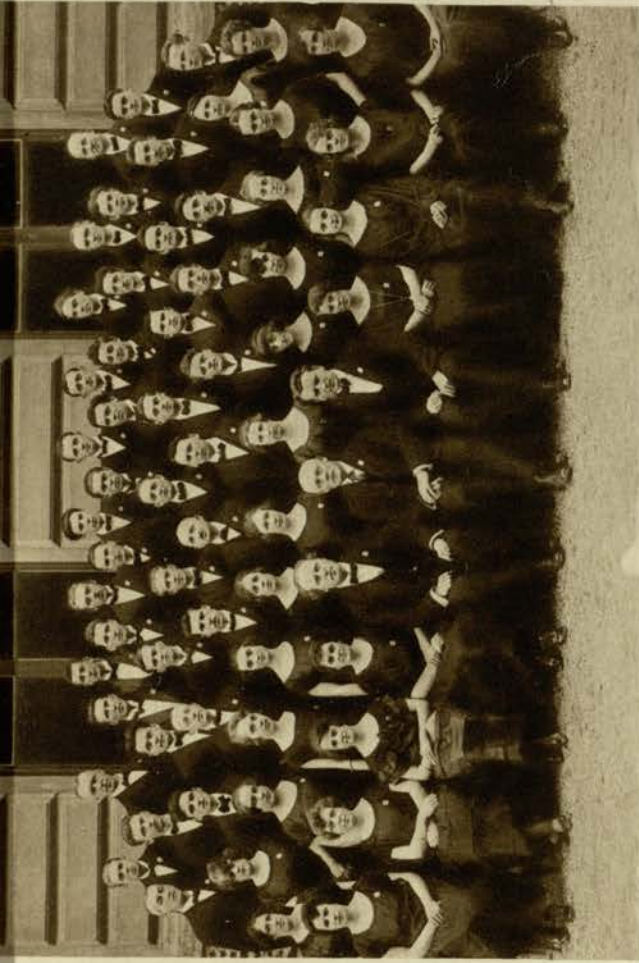
*„Z zastavo v roki gremo v boj,
navdušeni za narod svoj!
Naprej, tovariši pojoč,
saj pesem v žilah vžiga moč!“*

Anton Aškerc.

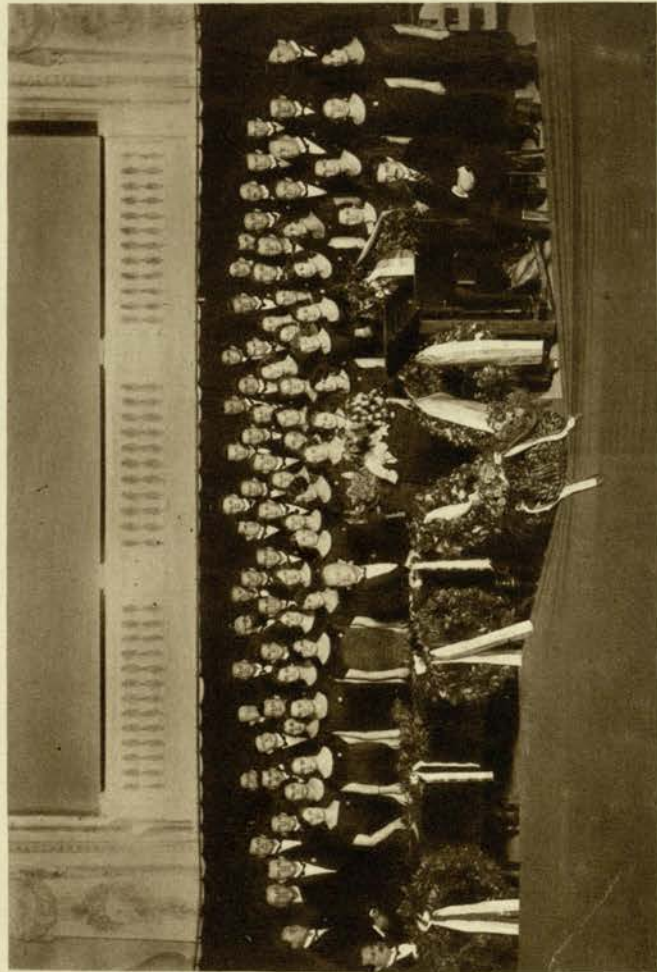

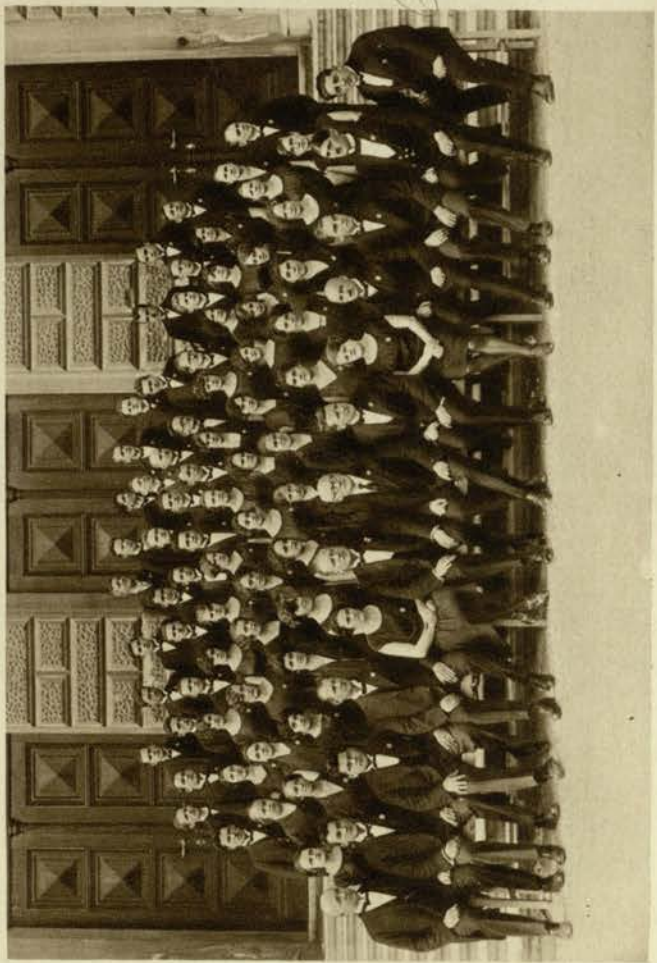
Zbor I. 1910 (Beograd)

Zbor I. 1924 (Beograd)

Zbor ob 20letnici

Zbor I. 1928

„LJUBLJANSKEMU ZUONU“ OB 25-LETNICI.

UNEBOUZETJE MARIJINO.

Slovesno, veselo.

Anton Jobst.
(Žiri.)

Mešan
zbor

O venčana, o venčana je naša kraljica

Orgle
ali
klavir

Slovesno

ljica, preblazena Devica, o venčana, o

gva.....

ven-čana je na-ša k-ra-lji - - ca.

The first system consists of two vocal staves (treble and bass clef) and a piano accompaniment. The vocal lines are in a soprano and bass register. The piano accompaniment features a steady eighth-note bass line and chords in the right hand. A repeat sign is present at the end of the system.

Hitreje
pp

Ra-jaj-mo z an-geli, poj - mo sha-r-fani,

mf

pp *mf*

The second system continues the musical score. It begins with a tempo change to *Hitreje* (faster) and a dynamic marking of *pp* (pianissimo). The vocal lines and piano accompaniment are shown. The piano accompaniment has a more active eighth-note pattern. A dynamic marking of *mf* (mezzo-forte) appears later in the system. A repeat sign is also present.

mf *široko*
f ff

z ven-ci tro-boj-nimi pohiti - mo k venčani. Rod sloven -

mf *f ff*

mf *mf*

ski se ti kla - rja, milostna, rod sloven - ski se ti

mf *f* *mf*

mf

krepko pohiteti
mf

kla - rja, milostna, nad presto - le povišana, naša kra -

mf

I.^o *lj - ca ven - ča - na, zdrava.* *II.º Slovesno* *ven - čana, zdra - va.*

f *f*

Kvartetu ljubljanskih Maticarjev, gg. Pelanu, Pečenku, Završanu, Skalarju.

ŠOPEK.

Andrej Rapé

Ferdo Juvaneč

Lahno, gibčno

(Ljubljana.)

Moški
zbor

Da ljubim na - gelj, roženkravt, da ljubim rož - ma -
Da ljubim nagelj, da ljubim rožma -

Da ljubim na - gelj, roženkravt, da ljubim rož - ma -
a vem zakaj, malo zadrž.
rin, ne vem ka - ko, a vem zakaj, na nje je lep spomin.
rin, ne vem kako, a vem zakaj, na nje je lep spomin.

rin, ne vem ka - ko, a vem zakaj, na nje je lep spomin.
a tempo malo zadrž.
Se sve - ti - jo mi nagelji, kot kaplje so kr - vi, ki so se prika -
kr - vl, kruk, a tempo

ka - plje so krvi,
malo zadrž. počasneje, sočutno
za - le na ustnih, ble - dih u - stnih ti, ko v bo - ju si u - mi - ral pri -
ustnih, ble - dih u - stnih ti,

malo zadrž.

mf

ja telj mla-dih, mla-dih dni, kovbo-ju si u-mi - ral prija - telj mla - dih

mf

gibčneje, razposajeno

mf

mp ljubko,

dni. Di - šeč utr - gal roženkravt in šel sem va - so - vat, dekletu

mf

mf

mehko

mf

mf njen svat, *mp* njen svat

accel. *a tempo*

sem takrat ga dal, pozneje bil njen svat, njen svat, pozneje

mf

kletu sem takrat ga dal, po-zneje bil njen svat, — njen svat,

kiakor v začetku

mf

bil njen svat. In rožma-rin — -akvamarin, najljubšo vseh — mi

In rožmarin-akvamarin, najljubšo vseh mi

mf

In rožmarin — -a- kvamarin, najljubšo vseh — mi

je v spomin,

rož, — mi da-la ma - -ti je — v spomin, ko šel od nje — sem mož.

rož, — mi da-la mati je v spomin, ko šel od nje sem mož.

rož, — mi da-la ma - -ti je — v spomin, ko šel od nje — sem mož.

*) Dragulj, simbol jakega spomina.

gibčneje

„Do-slej siv gnezdu mo-jem bil,“ de-ja-la je tju-bó, „zdaj si si
 de-ja-la je tju-bo,
 po-vil, va-ruj te z njo, varuj ne-
 gnezdo sam po-vil, povil, va-ruj te z njo,
 bó, varuj te z njo, va-ruj ne-bó!“
 varuj nebó, varuj te z njo va-ruj ne-bó!“

„Zbori“ 1930
 Letnik VI., št. 1 c.

ĐAURKO MILA.

(Narodna.)

Privedil Vasilij Mirk.
 (Maribor.)

Tenor
 solo

Zategnuto *mf* *izrazito*

1. Đa - urko mi - la, tu - ga me mo - ri za o - či
 2. Te o - či tvo - je pu - ne su sja - ja, tā do - di,
 3. Čuj, ka - ko sr - ce umil - no te - pa, do - di mi,

Muški
 zbor

pp

1. Đa - ur - ko mo - ja, tu - ga me mo - ri za o - či
 2. Te o - či tvo - je pu - ne su sja - ja, tā do di,
 3. Čuj, ka - ko sr - ce umil - no te - pa, do di mi,

poco riten. a tempo *stentato riten.* *ritard.*

two - je, što suze ro - ne, za o - či two - je, što suze ro - ne.
do - đī sred zagrlja - ja, ta do - đī, do - đī, sred zagrlja - ja.
do - đī, đā - urko le - pa, dođī mi, do - đī, đā - urko le - pa

poco riten. pp a tempo *riten.* *pp ritard.*

two - je što suze ro - ne za o - či two - je, što suze ro - ne.
do - đī sred za - gr - lja - ja, ta do - đī, do - đī, sred za - gr - lja - ja.
do - đī, đā - ur - ko le - pa, do - đī mi, do - đī, đā - ur - ko le - pa.

poco riten. a tempo *riten.* *ritard.*

Prijev
(ad libitum)

Piu mosso *crescendo*

1.-3. { u - da - ra - lo Tu - re u tam - bu - re,
u - da - ra - lo pa se raspla - ka - lo,

p *crescendo*

Tu - re u tam - bu - re, u tam - bu - re.
pa se raspla - ka - lo, se raspla - ka - lo.

f *rit. e dim. p*

Tu - re u tambure, u tam - bu - re.
pa se rasplaka - lo, ras - pla - ka - lo.

f *rit. e dim. p*

MOJ DOM.

(J. Cimperman.)

Jako zmerno.

Stanko Premrl.

(Ljubljana.)

Mešan
zbor

1. Tam, kjer be-li so snežni-ki, hol - mi-ma-li in veli-ki,

f p p mf

kjer iz vi-ra bi stra, Sa - va - va, te - če, Soča, Krka, Drava, tam mi dedov zemlja

mf f

Drava,

krasna, dom ju-na-kov, dom je moj, tam mi dedov zemlja krasna, dom ju-

mf f

tam mi de-dov zemlja krasna,

na-kov, dom je moj. 2. Tam, kjer krasna si - vi ska-li se - dež svoj star

f mf p

mf *f* *p*
 ka - žezali, kjer Postojna v spodnji svet svet svo-ja ču-da va-bi svet,
 kjer Postojna v spodnji svet svet svo-ja ču-da va-bi svet,
mf *f* *p*
 svoja čuda vabi svet,

mf *f* *f*
 o - na zemlja slavnoglasna mo - ja last je, dom je moj, o - na zemlja slavno -
mf *f* *f*
 o - na zemlja slav - no -

ff *f* *p*
 glasna mo - ja last je, dom je moj. 3. Tam, kjer je Ljublja - na be - la
ff *f* *p*
 glasna

f *p* *mf*
 dav - ne ča - se že slove - la, kjer slovenski mi - li - rod, rod zemljo or - je,
f *p* *mf*
 mi - li - rod

mf *f*
 mirno hod', tam mi zibka prvočasna te - kla je, tam dom je moj, tam mi
mf *f*
 mir - no hod', tam mi

f *ff*
 tam mi zibka prvo - čas - na te - kla je, tam dom je moj.
 zib - ka, zibka prvo - čas - na
f *ff*
 zib - ka pr - vo - čas - na

Domače
podjetje

*

„SLAVIJA“

JUGOSLOVANSKA ZAVAROVALNA BANKA

V LJUBLJANI

Domače
podjetje

*

Zavaruje proti ognju, tatvinam, nezgodam itd. ter na doživetje in za slučaj smrti
Podružnice po vsej kraljevini

Lepe opreme,
ugodno odplačevanje!

Najbolje
kupite **ŠIVALNI STROJ** in **KOLO**
samo **Gritzner, Adler, Kayser** za dom, obrt
in industrijo.

Švicarski **Dubied.** **Pisalni stroj** **Urania** v treh
pletilni stroji velikostih.

Društva poseben popust! Posamezni deli za vse stroje in
kolesa, pnevmatiko edino le pri

Josip Petelinc, Ljubljana

Telefon
št. 2913

KREDITNI ZAVOD ZA TRGOVINO IN INDUSTRIJO

LJUBLJANA

Prešernova ulica št. 50

(v lastnem poslopu)

Brzojavni naslov: KREDIT LJUBLJANA

Telefon št. 2040, 2457, 2548, 2706 in 2806

Obrestovanje vlog, nakup in prodaja vsa-
kovrstnih vrednostnih papirjev, deviz in
valut, borzna naročila, predjmi in
krediti vsake vrste, eskompt in
inkaso menic in kuponov, na-
kazila v tu- in inozemstvu,
safe - deposits itd. itd.

LITOGRAFIJA
OFFSETTISK

ČEMAŽAR IN DRUG

LJUBLJANA, IGRISKA ULICA 6

RAZMNOŽUJE NOTE PO ZELO SOLIDNIH CENAH
TER IZDELUJE VSAKOVRSNA DRUGA LITOGRAF-
SKA DELA, KAKOR ETIKETE, LEPAKE, DELNICE ITD.

GLASBENE PRILOGE „ZBOROV“
SO NATISNJENE V LITOGRAFIJI
ČEMAŽAR IN DRUG.

„GROM“

CARINSKO-POSREDNIŠKI
IN ŠPEDIJSKI BUREAU
LJUBLJANA
KOLODVORSKA ULICA ŠT. 41
NASLOV ZA BRZOJAVKE: „GROM“
TELEFON INTERURB. 2454

USTANOVLJENO LETA 1895.

RUDOLF WARBINEK

TOVARNA
ZALOGA IN IZPOSOJEVALNICA
KLAVIRJEV
LJUBLJANA
GREGORČIČEVA ULICA STEV. 5.
in RIMSKA CESTA STEV. 2.

Poštni čekovni račun števil. 14.075.

Popravila se izvršujejo točno in ceno, tudi na obroke.

OBRTNA BANKA V LJUBLJANI

CENTRALA:
KONGRESNI TRG ŠT. 4

PODRUZNICA:
LJUTOMER

RAČUN PRI POSTNI HRANILNICI
PODRUŽNICI V LJUBLJANI, ST. 12.051
TELEFON ŠT. 508

DAJE KREDITE V OBRTNE SVRHE, POSPEŠUJE
USTANAVLJANJE OBRTNIH IN INDUSTRIJ-
SKIH PODJETIJ, IZVRŠUJE VSE BANCNE
TRANSAKCIJE NAJKULANTNEJE.

VLOGE NA KNJIŽICE IN NA TEKOCI RACUN SE
OBREŠTUJEJO KAR NAJUGODNEJE, VEZANE
VLOGE PO DOGOVORU PRIMERNO VIŠE.

MEDIĆ-ZANKL

tvornice olja, firneža, lakov in barv

družba z o. z.

Centrala v LJUBLJANI Lastnik FRANJO MEDIĆ

Tovarne:
LJUBLJANA - MEDVODE
Podružnice in skladišča:
MARIBOR, NOVI SAD

Lastni domači proizvodi:

Laneno olje, firnež, vse vrste lakov,
emajlno-lakastih in oljnatih barv.
Kemično čiste in kemično olepšane kakor tudi
navadne prstene barve vseh vrst in barvnih
tonov, čopičev, steklarskega kleja itd. znamke
„MERA KL“ za obrt, trgovino in industrijo,
za železnice pomorstvo in zrakoplovstvo.

Cene umerjene
Točna in solidna postrežba

NAROČITE VAŠI
KLAVIRSKI MLADINI

DESET POVESTI VASILIJA MIRKA

CENA PARTITURI
15 Din
BREZ POŠTINE

ZAHTEVAJTE
CENIK NAŠIH
SKLADB

Založba muzikalij pevskega društva
„LJUBLJANSKI ZVON“